

J. P. E. HARTMANN^s

RELIGIØSE SANGE.

I.
MELODIER TIL KIRKE. OG HUS-ANDAGT.

II.
AANDELIGE SANGE.

III.
BIBELSKE SANGE.

SAMLEDE OG UDGIVNE VED CHR. BARNEKOW.

FORLÆGGERENS EJENDOM FOR ALLE LANDE.

KJØBENHAVN & LEIPZIG.
WILHELM HANSEN, MUSIK-FORLAG.

1897.

TROSPSALMEN.

1. Vi tro, vi al - le tro paa Gud, Him - len skab - te han og Jor - den; dag - ligt Brød han
 en kjær - lig Fa - der er vor Gud, Men - ne - sket hans Slægt er vor - den;

os vil gi - ve, os for - sør - ge vel i Li - ve; al - tid han i Nød og Fa - re Sjæl og Le - gem

vil be - va - re; vi tro paa ham med Haab og Mod, thi han er mæg - tig, viis og god.

2.

Vi tro paa Sønnen, Jesum Krist,
 Guds enbaarne Søn, vor Herre,
 paa Verdens Frelser, Jesum Krist,
 Herren til Gud Faders Ære;
 han et Menneke er vorden,
 korsfæst, død og lagt i Jorden;
 men han lever, vor Forsoner,
 hos Guds højre Haand han troner,
 derfra han kommer vældelig,
 naar han skal dømme Jorderig.

3.

Vi tro og paa den Helligaand,
 sendt fra Faderen og Sønnen;
 den Sandheds, Kraftens, Trøstens Aand
 hæver os til Gud i Bønnen;
 Kristi Rige han udbreder,
 os til Bod og Bedring leder,
 os i Troen han bekræfter
 og i Haab om Liv herefter,
 at vi gaa ind til Fryd og Fred,
 som evig, evig varer ved.

Efter Luther.

De Texter, under hvilke Mærket + er vedføjet efter Forfatterens Navn, ere forkortede.

I.

MELODIER TIL KIRKE- OG HUS-ANDAGT.

1. Stor er du, Gud! u - tal - te Eng - les Hæ - re for - kyn - de højt din Gud - doms Magt og

Æ - re, o du, som o - ver Him - les Him - le bor! Se, Tord - ners Brag og Vaa - rens bli - de

Yn - de, og Nat - tens Mulm og So - lens Glans for - kyn - de, at du er stor!

2.

God er du, Gud! og hine Englehære
 og vi, som Præg af dig i Støvet bære,
 og Ormen skabtes til Lyksalighed!
 Vaar, Sommer, Høst for os din Godhed vise,
 selv Vinterfrost og Hvirvelstorm maa prise
 din Kjærlighed.

3.

Ej Dødens Skræk, ej Gravens skumle Skygger
 forfærde mig; din Godhed mig betrygger,
 jeg vandrer glad mod Evigheden hen.
 Frimodig ser jeg Døden, naar den kommer;
 frimodig jeg fremstaar for dig, min Dommer,
 min Gud, min Ven!

Cl. Pawels.+

2.

1. Til Him - le - ne ræk - ker din Mis - kund - hed, Gud, din Tro - fast - hed naar di - ne Sky -

er; din Ret - færds - haand o - ver Bjer - ge - ne ud er strakt, o - ver Da - le og By - er.

2.

Som Himlenes Favn er din Kjærlighed, Gud,
 som Havenes Dyb dine Domme;
 til Frelsen fører du Sjælene ud,
 vil Skabningens Suk ihukomme.

3.

Hvor dyrebar er dog din Miskundhed, Gud,
 hvor Menneskebørnene bygge!
 i Mulm er Kjærlighedsvingen bredt ud,
 vi skjule os under dens Skygge.

4.

Du kvæger i Ørken den tørstende Sjæl,
 du bjerger den bævende Due;
 hos dig er Livets det evige Væld,
 og Lys i dit Lys skal vi skue.

B. S. Ingemann.

Ak, som en Drøm er Man-ges Liv, og tomt som Bøl-gens Skum blandt Siv, et Daar-skabs Spil, der ej be-

staar, men snart for-gaar som let-te Sky i stormfuld Vaar. 2. Kun du, min Gud, den samme er, trods al Om-

skif-ten fjern og nær; om Bjer-ge sank og Da-le steg, du al-drig veg fra den, som ej sin Frøelser sveg.

H. A. Timm.

4.

1. Nu fry-de sig hver kri-sten Mand og sprin-ge højt af Gle - de! ja, lad os al - le, trindt om Land, med Liv og Lyst nu

kvæ - del for Gud, saa god som han er stærk, har gjort et her - ligt Un - der - værk, ej reg - net, hvad det ko - - sted.

2.

Vi faldet var i Fjendens Vold,
i Synden født og baaret,
os knuged Død, den grumme Trold,
og gav os Banesaaret.
Ak, med os selv vi laa i Kiv,
jo mer vi kæmped for vort Liv,
des haardere blev Døden.

3.

Det saae vor Gud i Himmerig,
den Gode og den Fromme,
og købte fri, miskundelig,
vor Sjæl i dyre Domme;
det var for ham slet ingen Skjæmt:
han kostede paa os bestemt
det Kjæreste, han havde.

4.

Til Frelseren han taled saa:
Vi maa os dog forbarne;
far ned, min Søn, og hjælpde Smaa,
de Uste og de Arme!
Gjenløs du dem fra Synd og Nød,
og slaa ihjel den bitter Død,
lad dem med dig saa leve!

Luther.— N. F. S. Grundtvig:†

5.

1. Kom-mer, Sjæ-le dy - re-kjøb-te, og til mer end Eng-le døb-te, Sø - sken-de til Da - vids Søn! Lad os med Guds

Eng-le-ska-re og med ham til Him-mels fa - re, se den Frommes sto-re Løn, se den From - mes sto - re Løn!

2.

Trindt det lyder ham imøde:
 vær velkommen fra de Døde,
 alle Djævlens Skræk og Gru!
 Over dem gaa Flammebølger,
 Folket igjenløst dig følger,
 [: før fortabt, men fundet nu! :]

3.

Kæmper, I, som Borgen værne.
 Borgen over Sky og Stjerne,
 aabner brat den høje Port!
 sejerrig fra Dybet kommer
 Verdens Frelser, Verdens Dommer,
 [: Navnet hans er evig stort! :]

4.

Møder ham med gyldne Kroner,
 ham og mange Millioner,
 dyrekjøbte med hans Blod,
 stigende fra Jammerdale
 nu med ham til Frydesale!
 [: Takker ham, for han er god! :]

5.

Ære være Frelsermanden,
 med et Navn som ingen Anden,
 Løseren af Dødens Baand!
 Lov og Tak og evig Ære
 i Treenigheden være
 [: Fader, Søn og Helligaand! :]

Angelsævisk. — N. F. S. Grundtvig. +

6.

1. Giv mig, Gud, en Psal - me - tun - ge, saa for dig jeg ret kan sjun - ge, højt og ly - de -

lig, saa jeg fø - le kan med Glæ - de, sødt det er om dig at kvæ - de u - den Skrømt og Svig!

2.

Himlene din Glans forkynde,
 lad hver Morgen mig begynde
 Dagen med din Pris!
 Og naar Aftenklokken ringer,
 lad min Sang paa Lærkevinger
 stige ligervis!

3.

Græsset lig er hver en Synder,
 ender, før han ret begynder,
 visner i sin Vaar;
 Himle selv forgaa af Ælde,
 men i grundfast Guddomsvælde
 evig du bestaar!

4.

Om end gennem Dage haarde,
 blomstre skal i dine Gaarde
 hvert et Hjertesked,
 bære Frugt paa gamle Dage,
 medens Bjerg og Skov gjentage:
 Ejegod er Gud!

Efter Davids 92. Psalme. — N. F. S. Grundtvig.†

7.

1. Min-des vi en fuld-tro Ven i det Fjer-ne al-le Da-ge, øn-sken-de, han snart i-gjen ven-de

maa med Fryd til-ba-ge, Frel-ser, i din Me-nig-hed skal dit Min-de va-re ved!

2.

For vor Trang du kom til Jord,
for vor Skyld du gik i Døden,
til vort Gavn du højt opfoer,
kommer os til Hjælp i Nøden,
had os selv saa inderlig:
Mine Venner, mindes mig!

3.

Naar da om dit Nadverbord
trindt og tæt vi tage Sæde,
med den Tro, at i dit Ord
du er sandelig tilstede:
Mindet gløder i vort Bryst,
har paa Tungen Englerøst!

4.

Jesus Kristus, fuldtro Ven,
skab da i os Hjerter fromme,
som, indtil vi ses igjen,
vil dig altid ihukomme,
søge Livet i dit Navn,
finde Glæden i din Favn!

Engelsk.— N. F. S. Grundtvig.

1. Hør vor Hel - lig - af - tens Bøn! Hør os, Guds en - baar - ne Søn, hør du os i Paa - ske -

kvæld! ef - ter - giv os al vor Gjæld, saa, op - standne fra de Dø - de, glad vor Me - ster vi kan mø - de!

2.

Kristenhed, stat op, vær glad!
 Gak nu rundt i Zions Stad,
 lovsyng Herren, from og god,
 for han døde og opstod:
 døde for, hvad vi bedreve,
 og opstod, for vi skal leve!

3.

Hellighold, Guds Vennelag,
 Herrens store Hviledag:
 Hvilen efter Storm og Strid,
 efter fuldendt Frelser-Id!
 Med Udødelighed kroner
 sejerrig os vor Forsoner.

4.

Kristus! Ære være dig,
 Takkesang evindelig!
 Ved Korsfæstelsen igaar
 lægte du vort Banesaar;
 ved Opstandelsen imorgen
 slukker du al Dødning-Sorpen.

Graesk: — N. F. S. Grundtvig:†

9.

1. Blom - stre som en Ro - sen - gaard skal de ø - de Van - ge, blom - stre i et Gyl - den - aar, un - der Fug - le -

san - ge, mø - des skal i Straa - le - dans Li - ba - nons og Kar - mels Glans, Sa - rons Yn - dig - he - der.

2.

Ryste mer ej noget Knæl!
 Ingens Hænder synke!
 skyde hvert udgaaet Træl!
 glatte sig hver Rynke!
 rejse sig det faldne Mod!
 rinde let uroligt Blod!
 Frygt og Sorg forsvinde!

3.

Herren kommer, Gud med os,
 Troen paa ham bier,
 byde skal han Fjenden Trods
 som sit Folks Befrier;
 Alt betaales paa eet Bræt:
 Fjenden sker sin fulde Ret,
 Folket dobbelt Naade.

4.

Saa i Herrens Helligdom
 Esaias spaa'de,
 Tiden randt, og Dagen kom
 med Guds Lys og Naade,
 med den Guds og Davids Søn,
 som gjør end i Lys og Løn
 Paradis af Ørke.

5.

Højt bebude Gyldenaar
 glade Nytaarsange!
 Blomstre som en Rosengård
 skal de øde Vange,
 mødes skal i Straaledans
 Libanons og Karmels Glans,
 Sarons Yndigheder.

N. F. S. Grundtvig.†

10.

1. Vor Her - re han er en Kon - ge stor og tro - ner i Him - me - ri - ge, dog mel - lem de krist - ne Smaa paa Jord u -
 syn - lig han er til - li - ge. Men vor Fa - der i det Høj - e han le - ver! han le - ver!

2.

Og kvaltes i Barnemund Guds Ord,
 da toges Guds Søn af Dage;
 men de, som gaa i Herodes' Spor,
 dem møder da og hans Plage.
 Men vor Fader i det Høje | han lever! :

3.

Guds Engle endnu, saa vel som før,
 gjør Alt, hvad han vil beslutte,
 og laase man kan slet ingen Dør,
 saa de jo der ind kan smutte.
 Men vor Fader i det Høje | han lever! :

4.

Guds Engle de stige op og ned,
 hvor Herren som helst er inde,
 hans Venner de bringe god Besked
 og skyde dem Raad i Sinde.
 Men vor Fader i det Høje | han lever! :

5.

Nu trøstig og glad i Jesu Navn!
 vor Konge han er med Ære,
 og tjene maa Alt de Smaa til Gavn,
 hvis Broder han vilde være.
 Thi vor Fader i det Høje | han lever! :

N. F. S. Grundtvig.

11.

1. Hil dig, vor Fa - ne! Kors - ban - ner hvidt! Hol - de paa Ba - ne med dig vi Skridt: vis er os

Glan - sen, E - vig - heds - Kran - sen, Liv for Be - kym - rin - ger frit, Liv for Be - kym - rin - ger frit.

2.
 Fjenderne grue,
 mer end for Sværd,
 ved dig at skue,
 plantet dem nær;
 hvor du dig hæver,
 Sejer omsvæver
 (:Korsherrrens signede Hær.:)

3.
 Højt dig at bære,
 gav Konstantin
 Hæder og Ære,
 Guldkrone fin;
 dog i Guds Rige
 højere stige
 (:skal end Berømmelse din.:)

4.
 Stærkere Fjender,
 Kors! i dit Fjed
 Støv overvinder,
 studser derved,
 vinder tillige
 Himmerigs Rige,
 (:har under Kors det med Fred.:)

Latinsk. - N. F. S. Grundtvig.

12.

1. Paa den - ne Ver - dens Græn - se - mur Løn - por - ten til en ny Na - tur paa skjul - te Søj - ler hæn - ger. Hvert

Øj - e - blik, som Pul - sen slaar, en Sjæl i - gjen - nem Por - ten gaar, og In - gen ser den læn - ger.

2.

Hvert Fodtrin gaar mod Muren frem,
og altid Porten staar paa Klem,
dens Hængsler altid knirke;
Gravmærke strømmer fra den ud,
dog gennem Mærket sender Gud
en Straale fra sin Kirke.

3.

Den Straale kun til Øjet naar,
hvor Sjele-Børneskaren staar,
som Juleaften hjemme,
og stirrer trost paa lukte Dør,
der, hvad de aldrig skued før,
til herligst Stund skal gjemme.

4.

Gik Fader alt ad Døren ind,
gik Moder ind med Slør om Kind,
gik Søster selv og Broder -
forsvandt de alle uden Lyd,
de Smaa dog veed, der bliver Fryd
hos Fader og hos Moder.

5.

Og aabnes Døren helt tilsidst,
saaveed de, Jesusbarnet vist
har bragt dem Julegave;
saa ser de - hvad de tro'de før -
vidunderlig bag aabne Dør
stuar Juletræets Have.

B. S. Ingemann.

1. Op dog, Zi - on, ser du ej Sej - rens pal - me - strø' - de Vej

til Guds Hus i Him - me - rig! den er og be - redt for dig.

2.

Korset vel for Øje staar,
langs med Svælget Vejen gaar,
men hvor Herren har sin Gang,
der er Englevagt og Sang.

3.

Klippegrund gjør Foden fast,
Frygten flyr for Haab i Hast,
Troen staar, hvor Tvivlen faldt,
Kjærlighed forsøder Alt.

4.

Troens Ord med Sandheds Aand
os ledsager Haand i Haand,
Aandens Glød og Herrens Røst
skjænker os en evig Trøst.

5.

Paradisets Vin og Brød
styrker os i Liv og Død,
Kæmpeskridt vi gjør opad
til den hellige Guds-Stad.

6.

Der er Gammen, Fred og Ro,
der vi skal for evig bo,
gaa, som under grønne Lind,
til vor Herres Glæde ind!

N. F. S. Grundtvig.

14.

1. En Sædemand gik ud at saa og strøder rundt med begge Hænder, for overalt det skulde naa i mellem begge Ager-Ende.

2.

Der faldt en Del paa alfar Vej,
 hvor ingen Sæd kan fæste Rødder;
 hvad Luftens Fugle ræmed ej,
 det traadtes under Hestefødder.

3.

Der faldt en Del i Jordlag tyndt,
 som Solen alt i Blad forbrændte,
 saa Væksten, pludselig begyndt,
 med Visning hovedkulds sig endte.

4.

Der faldt en Del i Tjørnekrat,
 kom op, men havde Kaar fuldtrange,
 thi i sin Væxt blev Straa forsat,
 og Axene blev hartad svange.

5.

Men Resten faldt i Vennevold,
 i Muldjord god, den favnedybe;
 den ypperste gav hundred Fold,
 den ringeste gav ti og tyve.

6.

Den samme Skjæbne og Guds Ord
 har under alle Himmelegne:
 saa mange Slags, som der er Jord,
 er der og Hjerter allevegne.

7.

Hvor Hjertets Lyst er Liv og Fred,
 som Perlen, der for Alt maa kjøbes,
 i Tro og Haab og Kjærlighed
 det Maal opnaas, hvortil der løbes.

8.

Med Grad-Forskjel i Herlighed
 vor Faders Hus har Sale mange,
 men overalt er Liv og Fred
 og evig søde Frydesange.

N. F. S. Grundtvig.⁺

15.

1. Ju - len har Eng - le - lyd, vi med Fryd os barn - lig paa Gud Fa - der for - la - der. Vi

var i Nød saa læn - ge, dog hør - te han vor Bøn, han veed, hvor - til vi træn - ge, vor Frel - ser blev Guds Søn; thi

vil vi al - le sjun - ge med Hjer - te og med Tun - ge et: Æ - re væ - re Gud for sit Ju - le - bud!

2.

Ret i en salig Tid
kom han hid;
til Levende og Døde
gjenløde
de Ord, der foer saa vide
til alle Tider hen
om ham, som tog vor Kvide
og gav os Fryd igjen;
gik ned for os i Døden,
som Sol i Aftenrøden,
og stod i Morgengry
op for os paany!

3.

Sorg er til Glæde vendt,
Klagen endt,
vor Glæde skal hver Tunge
udsjunge.
Syng med Guds Engleskare
paa Jesu Fødselsdag
om Fred i Sjælefare,
Gud Faders Velbehag,
som vil al Sorgen vende
til Glæde uden Ende,
bær os paa Bornevis
ind i Paradis!

Gammel Psalme. — N. F. S. Grundtvig.

16.

1. Fred til Bod for bit - tert Savn gav os Gud i Je - su Navn, Fred os kjøb - te med sit Blod, Fred os

Je - sus ef - ter lod; Kri - sten - dom er i en Sum Fre - dens Ev - an - ge - li - um, Her - re, giv det Raa - de - rum!

2.

Fred er Kirkens Velkomst-Ord,
 dens Farvel paa denne Jord,
 i vor Daab det til os lød,
 skal gjenlyde i vor Død:
 Fred med Eder! Herrens Fred
 med Guds Folk og Menighed,
 nu og i al Evighed!

N. F. S. Grundtvig.

HJERTESUK.

O Her - re, for - und mig Li - se og Ro! Men rev - ser du mig med Smer - -

te, da lær mig at taa - le og be - de og tro, og Je - sus op - fyl - de mit Hjer - - te! da

lær mig at taa - le og be - de og tro, og Je - sus op - fyl - de mit Hjer - - te!

J. Ewald.

18.

1. Kom, Regn af det Høj - e! lad Jor - den op - li - ves som Li - li - e - Dal, at hvad os vor Je - sus har

The first system of the musical score is written in treble and bass clefs with a key signature of one sharp (F#) and a 6/8 time signature. The melody is in the treble clef, and the accompaniment is in the bass clef. The lyrics are: "1. Kom, Regn af det Høj - e! lad Jor - den op - li - ves som Li - li - e - Dal, at hvad os vor Je - sus har".

lo - vet, maa gi - ves i tu - sin - de Tal, han vil - de det ar - me for - - tør - re - de Mod for -

The second system of the musical score continues the melody and accompaniment. The lyrics are: "lo - vet, maa gi - ves i tu - sin - de Tal, han vil - de det ar - me for - - tør - re - de Mod for -".

fri - ske og læ - ske med him - mel - ske Væd - ske af Pa - ra - dis - Flod, af Pa - ra - dis - Flod.

The third system of the musical score concludes the piece. The lyrics are: "fri - ske og læ - ske med him - mel - ske Væd - ske af Pa - ra - dis - Flod, af Pa - ra - dis - Flod." The system ends with a double bar line.

2.

Kom, hellige Olie, Sjælens Kræfter
 at salve i mig,
 at hvad jeg skal tænke og gjøre herefter,
 maa virkes ved dig,
 at Aandens livsalige Frugter maa staa
 i dejligste Grøde
 og dagligen døde
 i: den onde Attraa. :|

3.

Kom, Due! at Kjærligheds Varme kan findes
 i inderste Aand,
 lad Alt, hvad dig kjender, nu mere forbindes
 i Kjærligheds Baand,
 fra dig ej at vende os ud eller ind,
 men redelig vandre
 og aldrig forandre
 i: det himmelske Sind. :|

Tysk. — H. A. Brorson. +

19.

1. Min Mund og mit Hjer - te de gjor - de en Pagt, i Fryd og i Smer - te af al de - res

Magt hin - an - den at føl - ge og al - drig for - dø - ge, hvad i dem er le - ven - de lagt.

2.

I Hjerter og Munde,
 med Ildtungens Glød,
 har han, som det kunde,
 har Faderen sød
 lagt Bod for al Vaande,
 med Kjærligheds Aande
 lagt Ordet, som frelser fra Død!

3.

Thi frydes ved Pagten
 nu Hjerter og Mund
 og mødes i Takten
 af Sang allen Stund,
 om Evigheds-Livet,
 som Gud os har givet,
 og Ordet, vor Saligheds Grund!

N. F. S. Grundtvig.

20.

1. Den sto - re Me - ster kom - mer, fuld - kjær - lig er hans Id, han

sid - der ved Smel - te - dig - len og lut - trer Søl - vet med Flid.

2.

Det Øjeblik han venter
og agter kjærlig paa,
naar klarlig hans eget Billed
vil dybt i Sølvspejlet staa.

3.

Den store Mester kommer,
som smelter Sjæl og Sind,
han sidder ved Hjertegruben,
han ser i Sjælene ind.

4.

Og har i Hjertedybet
sit Billed klart han set,
saa glædes den høje Mester,
saa er hans Gjerning alt sket.

B. S. Ingemann.

21.

1. Mit Hjer-te gjø-res mig ban - ge, be - spændt i Angst og Nød, o Je - sus, ej fra mig

gan - ge, hjælp mig for din haar - de Død! Gud trø - ste og raa - de den, som kom - mer i Vaa - de!

2.

3.

4.

5.

Bønhør mig, Herre kjære!
 Mit Hjerte gruer saa,
 o, løs mig, til din Ære,
 at jeg kan Frihed faa!
 Gud trøste og raade
 den, som kommer i Vaade!

Som Hjorten tørstig raaber
 og skriger efter Vand,
 saa længselsfuld jeg haaber
 til dig, min Frelsermand,
 Gud trøste og raade
 den, som kommer i Vaade!

Did længes jeg at komme,
 du levende Guds Søn,
 hvor alle dine Fromme
 kan se dit Ansigt skjøn!
 Gud trøste og raade
 den, som kommer i Vaade!

Naar jeg skal heden fare
 fra denne Grædedal,
 min Sjæl vil du bevare
 udi din Himmelsal.
 Gud trøste og raade
 den, som kommer i Vaade!

H. Chr. Sthen.†

22.

1. Kjær - lig - hed fra Gud sprin - ger li - ge ud, som en Kil - de klar og ren,
i dens stil - le Bund, i dens dy - be Grund gjem - mes Li - vets Æ - del sten.

2.

Kjærlighed fra Gud
som en yndig Brud
kommer smykket til os ned;
luk kun op din Favn,
kom i Jesu Navn,
Himlen bringer du jo med.

3.

Kjærlighed fra Gud
er det store Bud,
er det eneste, jeg veed;
bliv i Kjærlighed,
og du har Guds Fred,
thi Gud selv er Kjærlighed!

J. Schørring.

23.

1. Hos dig, o Je - sus, sent om Nat, en Mand paa Dø - ren ban - ker, han kom - mer hung - rig,

træt og mat af man - ge Tviv - lens Tan - ker. Du vre - des ik - ke, at han kom, men la - der op saa

mild og from og tæn - der Lys, som Nat og Nød, ja Dom og Død med Liv - sens Straa - ler gjen - nem - brød.

2.

O tænk, min Sjæl, at have sat
sig ved den Vidsoms Kilde!
o tænk, en Nikodemus - Nat
hos Jesus i det Stille!
Den undes dig, som søger Gud,
og du skal gaa fra Mødet ud
med Lys udi din Frelses Sag,
og andet Lag
der bli'r paa dig fra denne Dag.

3.

Han siger dig, du arme Flok,
som efter Freden længes:
en Lærdoms Form er dig ej nok,
nyt Liv er det, som trænges;
Thi hvad af Kjød er født, er Kjød,
ser ej Guds Rige, men kun Død;
en Fødsel kun af Aanden dig
gjør aandelig
og paa nyt Liv i Kristus rig.

4.

Det gjør min Sjæl - saa stærk og glad,
at Gud mig givet haver
Gjenfødselsens det dyre Bad
med Aandens Himmelgaver,
har revet mig af Satans Garn
og gjort mig der til et Guds Barn,
thi give Gud, hos Daabens Pagt
ved Aandens Magt
jeg stærk i Troen staar paa Vagt.

M. B. Lundstad. +

24.

Sø - de Gud, din Eng - le - ska - re al - le di - ne Smaa be - va - re! Ja, for - lad os,

Fa - der mil - de, hvad vi gjor - de, som var il - de! Hjælp os, saa vi vor - de from - me, saa vi i din

Him - mel kom - me, smi - le sødt i Eng - le - favn; hør du os i Je - su Navn!

N. F. S. Grundtvig.

25.

Gud Hel-lig-aand! op - fyld med Lyst din tro-en-de For-samlings Bryst! Med Him-lens Ild du os an-tæn - de, af

Kri-sti Kjer-lig - hed at bræn-de! For Hjer-ter-ne dig aa-ben-bar, op - lys dem med din Lam - pe klar, saa al-le Tunger

trindt paa Jord en-stem-mig pri-se Troens Ord og sjun-ge som i Eng-le-kor: Hal-le - lu-ja, Hal-le - lu-ja! Hal-le - lu - ja!
Latinsk. — N. F. S. Grundtvig.

26.

1. Jeg ven - ter dig, Her - re Je - sus, til Dom, hvert Øj - e - blik, hvert Øj - e - blik jeg ser mig om.

2.

Hastig du komme kan og brat
 | i hver en Time :| ved Dag og Nat.

3.

Lad brænde mit Hjertes Lampe beredt,
 | i Tro, i Haab :| og i Kjærlighed!

4.

Jeg sover eller vaager, da være jeg din!
 | Jeg lever eller dør, :| da være du min!

5.

Og naar du kommer, kom mild og blid,
 | og gjør mig salig :| til evig Tid!

Gammelt Rim.

27.

1. I Je - su Navn bør al vor Gjer - ning ske, om den skal vor - de os til Held og

Gavn og ej til For-dær - vel - se. Al den I - dræt, som be - gyn - des i

det, frem til det Go - de gaar, ind - - til den Maa - let naar, at for Le - gem og for

Sjæl der - ved frem - mes kan vort Vel, og Gud der - af Æ - re faar.

2.

I Jesu Navn,
 paa Jesu eget Bud,
 paakalde vi med Tillid Herrens Navn,
 prise vi med Tak vor Gud.

Mægtig han er,
 hvad han byder, det sker,
 al Godhed er hos Gud,
 al Visdom er hos Gud,
 stadig vi da haabe maa,
 at naar ham vi lide paa,
 Alting heldigt falder ud.

3.

I Jesu Navn,
 vi leve og vi dø;
 i Livet han os holder i sin Favn,
 han os favner, naar vi dø.

Engang han skal,
 ved sit mægtige Kald,
 os vække vældelig
 og føre os til sig.
 Jesu, som os har forløst,
 dig vi da med Englerøst
 synge Pris evindeligt!

Gammel Psalme. — W. H. F. Abrahamson.

28.

1. O stær-ke Kri - ste, Mø-nig-he-dens Her - re, den, du har teg - net med dit Kors, til Æ - re,

kom dog at hjæl - pe os af Fjen - dens Sna - re, og os be - va - re!

2.

Før du selv Striden for de Børn saa svage,
tving du vor Fjende, driv hans Magt tilbage,
hvad sig mod dig og Dine vil ophøje,
du selv nedbøje!

3.

Fred udi Kirken vi af dig begjære,
Fred udi Landet du os og beskjære,
Fred udi Hjertet du for Alting give,
hos os du blive!

Gammel Psalme (efter det Tyske).

29.

1. Vor Her-re! til dig maa jeg ty, for stær-ke er Fjender-ne mi - ne, de tæn-ke, at højt o - ver

Sky du æn-ser ej Tjæ-ner-ne di - ne, du ej os for-står, ej hel-ler for-maar at lø-se af An - gest og Pi - ne.

2.

Det er mig dog vist over Alt:
langt borte kan du ikke være,
for altid af Hjertet paakaldt
du trøster saa ømt dine Kjære;
ja, i dig, vor Drot,
det føle vi godt,
vi leve og røres og ere.

3.

Du er i dit hellige Ord,
du gav os i Hjerter og Munde,
du blandt vore Lovsange bor
som Røsten blandt Fugle i Lunde;
saa lidt som dit Ord,
saa lidt kan dit Kor,
dit sjungende Folk gaa til Grunde.

4.

Vor Herre! ja, nu er du nær,
det kan vi paa Trøsten fornemme,
og med dig er Himmelens Hær,
for os alle Englens stemme
i Himmelens Raad
til Glæde for Graad;
vort Hjerte! hvi vil du dig græmme!

FESTPSALME. *)

1. For-sam-le dig, Zi-on, med Psal-ter i Mund paa Mo-ri-a Høj-e, med Knæfald dig bøj-e, dig

Her-ren her mø-der. O, min-des den Stund! Paa Che-ru-bims Vin-ger han til dig ned-svin-ger at

sku-e dit Tem-pel, sin Hel-lig-doms Sæ-de, som Kon-gen, vor sal-ve-de, byg-te med Glæ-de.

2.
 Sæt, Herre, her stedse dit Herligheds-Navn
 i Evigheds Minde,
 din Naade fast binde
 til denne din Bolig til Israels Gavn!
 Din Sandhed fra Fare
 ublændet bevare;
 mod Vantroens Stormløb i tykkeste Taage
 giv dine Udsendte trohjertig at vaage!

3.
 Svar: Amen, o Herre! svar: her vil jeg bol
 Saa kan vi os fryde
 og samtlig udbryde:
 Se, Herren vil skaffe sin Menighed Ro!
 Enhver sig nedbøje
 og Herren ophøje!
 Halleluja Frydens Basune udklinge!
 Til Himlen sig vort Hosanna opsvinge!

Chr. Bygum.†

*) Komponeret til Mindefesten i Vor Frelses Kirke den 19. Oktober 1882, Tophundredaarsdagen efter Grundstenens Nedlæggelse.
 (Psalmen er forfattet til Kirkens Indvielse i 1696.)

31.

1. Det er et Un - der paa Ver - dens Ø: det stør - ste Træ har det mind - ste

Frø, det mind - ste Frø vox - er høj - est op med Fug - le - Re - de og Røst i Top.

2.
 Det Træ, som her rager mest i Sky,
 det er Gudsmennesket jo, det ny,
 Gudsmenneske-Frøet er Troens Ord,
 af mindre Frø intet Træ opgrør.

3.
 Det favre Træ har en herlig Top,
 Guds Engle flyve der ned og op,
 dem kaldevi Himlens Fuglehær,
 thi Ingen som de er Navnet værd.

4.
 Det favre Træ har en liflig Frugt,
 med Drue-Smag og med Rosens Lugt,
 den bærer for alle Frugter Pris,
 det er Guldæblet fra Paradis.

5.
 Ja, Saligheds Frugt paa Træet grør,
 hvis Frø her nøde er Troens Ord,
 hvis Dug er Aanden, hvis Saft og Rod
 er Herrens Legem og Herrens Blod.

6.
 Lad Verden kun spotte det lille Frø,
 som spirer i Løn paa Verdens Ø!
 Det Træ ikke trænger til Verdens Pris,
 som bærer sin Frugt i Guds Paradis.

32.

1. Af - ten - suk - ket, Nat - te - graa - den, Sjæ - le - vaan - dens Raad - vildhed gjen - nem Mør - ket ser Guds Øj - e, dem hans Hjer - te yn - kes ved;

og end - nu før Ha - nen gol, si - ger han: Du Mor - gen - sol! bring til mi - ne Smaa, som græde, Haab med Lys og Sang med Glæ - del

2.

Gjerne Himlens Engle fare,
 hvor de sendes med hans Ord,
 men hvor Julepsalmen klinger,
 har og Herren Bud paa Jord;
 hvor de gaa fra Sted til Sted
 i hans Navn, han følger med,
 og hvor han er selv tilstede,
 fløkkes Englekor med Glæde.

3.

Bi da, Sjæl, kun til imorgen!
 bi paa ham, som skuffer ej!
 Før endnu din Sorg du vidste,
 til dig var hans Trøst paa Vej;
 han har sagt: Hvor med min Tro
 i mit Navn forsamles To,
 ikkun To af mine Kjære,
 midt iblandt dem jeg skal være!

4.

Jesus, ja, du følger Dine:
 dine Bud og dine Ord,
 altid midt i Verdens - Ørken
 dejlige er deres Spor;
 de hos mig saa mangen Gang
 banked paa med Englesang;
 kommer Nat engang med Døden,
 kommer du med Morgenrøden!

N. F. S. Grundtvig.

33.

1. Klok-ken slaar, Ti - den gaar, Tro - en paa Or - det sin Prø - ve staar; er det fal - det i

Hjer - te - muld, o - ver - staar det vel Vin - ter - kuld, bæ - rer sin E - vig - heds - Frugt.

2.

Klokken slaar,
Tiden gaar,
Haabet Guds Børn dog fejl ej slaar;
det har Vinger af Engle - Art,
flyver til Himmels med Bønnens Fart,
kommer tilbage med Svar.

3.

Klokken slaar,
Tiden gaar,
Kjærligheden ej tæller Aar;
den kan gjøre det Gamle ungt,
gjøre let det, der syntes saa tungt,
Vand den omskaber til Vin.

4.

Klokken slaar,
Tiden gaar,
ene Guds Naade urokket staar,
den os fører saa tryggelig frem,
bygger os hisset og her et Hjem,
fyldt med den sejrige Fred.

C. J. Brandt:†

34.

1. Dyb af Kjær - lig - hed, Lys og Her - lig - hed, Ver - dens -

li - vets For kla - rer! Skjæb - ner - nes Le - der,

Aan - dens Ud - bre - der, hil det Folk, du be - va - rer!

2.

Ved din Varetægt
 Danmarks Kongeslægt
 bar Aarhundreder Kronen;
 styrk du med Aanden
 Lovhævder-Haanden,
 Folket, Riget og Tronen!

B. S. Ingemann.

1. Gud Hel - lig - aand, vor Trø - ster - mand, med Ret - te du maa kla - ge, du blev hos os i

Stø - vets Land Aar - hun - dre - der som Da - ge, du blev hos os i Je - su Navn, i hans, som dig ud -

send - te, er tidt dog i hans Fø - de - stavn den sto - re U - be - kjend - te!

2.

Vi skal ej raabe: kom til os!
 som du var i det Fjerne,
 men sukke: Synd og Død til Trods,
 Guds Aand! bliv hos os gjerne,
 for Jesu Skyld, som dig har sendt
 til sine Faderløse,
 vil over dem, i dig erkjendt,
 sin Kjærlighed udøsel

3.

Ja, bliv hos os, vor Trøstermand!
 vor Talsmand og Ledsager!
 opliv hos os hver Tale sand,
 saa Gud den vel behager,
 thi han er ej de Dødes Gud,
 og leve vi kun mene,
 til du gaar fra Gud Fader ud
 og vækker os som Stene.

4.

Hver Gang en ærlig Sjæl paa Jord
 vil sine Hænder folde
 i Jesu Navn, men Bønnens Ord
 vil dø paa Læber kolde:
 forbarm dig over Støvets Kaar,
 viis, du paa Alt kan bøde!
 og hvisk til os dit Fadervor,
 saa vore Tunger glædel

N. F. S. Grundtvig.

36.

1. Der er saa godt at byg - ge i høj - en Him - mel - bo! Der er saa sval en

Skyg - ge, der er saa mild en Ro! Der vil din Frel - ser hen - te dig

op til Her - rens Bord, der vil Gud Fa - der ven - te dig med sit Naa - dens - ord.

2.

Guds Hjerte aldrig lukkes,
 det er en Kirke stor,
 hvor Lyset aldrig slukkes
 paa højen Alterbord.
 Der monne Klokker kime,
 der toner Frydesang—
 kun kort er Dødens Time,
 Guds Glæde evig lang!

Magdalene Thoresen.

1. Vor Her-re kom til Jor-dans Flod, den yd - my - ge og mil - de, og af SanktHans sig dø - be lod, der

nø - dig kun det vil - de. Vor Her - res Daab i Jor - dans Flod, den skul - de dog be - teg - ne den

Daab, som paa vor Vaan - de Bod nu raa - der al - le veg - ne: i Daa - ben vi gjen - fø - des!

2.

Guds egen Søn i Støvet's Baand
ved Jordan var at skue,
der sig nedlod den Helligaand
alt som Gud Faders Due,
saa, skjøndt kun Vand og Støv vi se,
vil lære skal med Glæde,
de himmelske Personer tre
i Aanden er tilstede,
vil hos os bo og bygge.

3.

Vor Herre sagde til de Tolv,
hans visse Bud hernede:
Gaar ud, gaar trindt paa Jordens Bold,
Fortabte at oplede;
og døber i trefoldigt Navn
dem med min Faders Stemme,
og lærer dem i kjærlig Favn
mit Vidnesbyrd at gjemme!
Jeg følger med til Enden.

4.

Ja, Salighedens store Haab,
som vinde kan og vare,
han bundet har til Tro og Daab
med visse Ord og klare:
Kun født paany af Vand og Aand
Gud Fader vi behage,
men naar vor Sjæl er i Guds Haand,
vi Døden ej kan smage,
thi Himmerig vi arve.

N. F. S. Grundtvig.†

38.

1. Tals-mand, som paa Jor-de-ri-ge med et Suk kan Alt ud-si-ge, hvad vi e-vig træn-ge til,
med et Kys kan Alt ud-tryk-ke, hvad for e-vig gjør vor Lyk-ke, du, som kan Alt, hvad du vil!

vær-di-ges til os at da-le, om Guds Stor-værk med os ta-le paa vort jøv-ne Mo-ders-maal!

2.
Sjælessorger fra det Høje,
hold med os et vaagent Øje,
vogt de Smaa for Falk og Høg!
Væk de Dorske, styrk de Svage,
tugt de Trygge, fryd de Spage,
gjør os daglig Husbesøg!
Dan vort Hjerte, løs vor Tunge,
saa vi bede, saa vi sjunge
yndelig i Jesu Navn!

3.
Trøster over Alt, som truer,
Alt, hvorfor vort Hjerte gruer,
Trøster over alle Tab!
Skjænk os, skjøndt vi bo paa Sletten,
i det Høje Indfødsretten,
i Guds Rige Borgerskab,
saa i altfor onde Dage
glade vi herfra kan drage
did, hvor der er evig Fred!

1. U - for-sagt, hvor - dan min Lyk-ke end i Ver - den bli - ve maa, det er dog et Me - ster - styk - ke,

som jeg dag - lig pøn-ser paa: Naar jeg kun i Naa - den staar, u - for-sagt, i - hvor det gaar!

2.

Uforsagt, naar Andre skrækkes
frygte for den onde Dag,
ved Guds Naade trygt jeg dækkes,
ham befaler jeg min Sag.

Naar jeg kun i Naaden staar,
uforsagt, ihvor det gaar!

3.

Uforsagt, naar Andre gruer
for at dø, jeg gruer ej;
jeg min Krone hisset skuer,
skulde jeg da grue? Nej!

Naar jeg kun i Naaden staar,
uforsagt, ihvor det gaar!

4.

Søde Gud, lad mig din Naade
altid have her! — Du maa
gjerne for min Lykke raade,
naar det vel mig hist maa gaa.

Naar jeg kun i Naaden staar,
uforsagt, ihvor det gaar!

Ambrosius Stub.⁺

1. Midt i - gjen - nem Nød og Fa - re Vej - en gaar til På - ra - dis, du maa gjen - nem Tor - ne -

ris, o, du Lam - mets Bru - de - ska - re! Du maa o - ver Bjerg og Dal hjem til Zi - ons

Bru - de - sal, dog, det bli - ver let at glem - me før - ste Øj - e blik der - hjem - me.

2.

Ej! saa lad dig Intet trykke,
 Zions Datter, her paa Jord,
 efterdi den er saa stor,
 ja forunderlig, din Lykke!
 Est du dog saa salig her,
 hvor langt mere evig der!
 Stakket Stund kun om at gjøre,
 kan man dig for Tronen høre.

3.

Derfor, Fader uden Lige,
 sendte du din Søn herved
 til saa stor Elendighed,
 os at vinde Himmerige;
 ham vi favne frydelig,
 og vort Støv skal takke dig
 her og hist med mange, mange
 evig søde Brudesange.

H. A. Brorson.

BRYLLUPSPSALME.*)

Moderato.

1. Jert Hus skal I byg - ge paa Or - dets Klip-pe grund, saa rok - kes ej Mu - ren i

Storm - vej - rets Stund; og Ar - nen skal staa i Læ af Kor - sets Tegn, saa hvi - ler jert

Hjem bag det tryg - ge - ste Hegn. Hvor Kor - set staar Vagt, ta - ber Mør - ket sin Magt.

2.

Hver Idræt skal signes med Bønnens stærke Daab,
som lutrør hver Længsel, bevinger hvert Haab.
Om Soldagen gry'r, om Aftenen bryder frem,
send Bønnens hvide Due som Bud fra jert Hjem;
hvor Bønnen faar Magt, staar Guds Engle som Vagt.

3.

Til ham, som var buden ved Kanas Brudfærd,
mens Tiderne skifte, I holde Jer nær.
Velsignet hver Plet, som Jesus kalder sin,
hvor Herren vil dvæle, kan Vand vorde Vin,
og Freden staar Vagt over Hjerternes Pagt.

4.

Gud skjærme jer Vandring, til Livets Sol gaar ned,
det lyser paa Vejen, at Gud er Kjærlighed.
Han lede jer Fod til Kongeborgen hen,
hvor Ingen, som mødes, skal skilles igjen,
hvor Alt er fuldbragt ved Guds Kjærligheds Magt.

Jakob Paulli.

42.

SØLVBRILLUPSSANG.*)

Poco andante.

1. Bø-gen vej-red bort sin Som-mer, Sko-vens Vin-ter dva-le kom-mer, vaa-gen er kun El og Navr, vaa-gen er kun

El og Navr,— men No-vem-ber da-gens Graanen bring-er Jer, trods Blom-sters Daa-nen, som med A-ne-mo-ners Blaa-nen,

Hil-sen fra en Vaar-dag favr, som med A-ne-mo-ners Blaa-nen, Hil-sen fra en Vaar-dag favr.

2.

Dagen, da I med hverandre
trøstig gav Jer til at vandre
Haand i Haand fra Fædrestavn,
Vejen selv I ikke kjendte,
dog I vidste, hvor den endte,—
vidste det, fordi I tændte
Brudeblus i Jesu Navn.

3.

End er Vejen Eder aaben—
fremad da med frejdig Haaben,
svar med Sang paa Stormens Sus!
Men naar Aftenskyer bølge,
og de sidste Blink sig dølge—
bed da Herren gjøre Følge
mod et saligt Emaus!

II.

AANDELIGE SANGE.

43.

TIL DE DØDE.

Moderato.

1. So-ver sødt i hel- lig Fred! Blom- sten sig om Gra- ven slyn- ger,
2. So-ver sødt i hel- lig Fred! Blom- sten vis- ner, Lø- vet fal- der,

li- den Fugl i Lin- den syn- ger, Maa- nen ser saa ven- ligt ned.
Høstens Storm Na- tu- ren kal- der til den dy- be Hvi- le ned. 3. So-ver sødt i hel- lig Fred! Althvado- ver E- der bøl- ger,

tid- ligt el- ler sil- digt føl- ger til den dy- be Hvi- le ned. So- ver sødt i hel- lig Fred!

A. W. Schack-Staffeldt.

Ped. *

44.

KIRKENS TRØST.

Poco andante.

1. Stil - le, stil - le, Zi - ons Døt - tre smaa! græ - der ej saa stri - de, bit - tre Taa - rer!

vri - der dog Smaa - hæn - der - ne ej saa, lig - ner dog ej Verdens us - le Daa - rer! Min - des dog, til

Trøst i ban - ge Kaar: Læ - ge - dom har Gud for al - le Saar.

dim.

p

The musical score is written for piano and voice. It consists of three systems of music. Each system has a vocal line on a single staff and a piano accompaniment on two staves. The key signature is one flat (B-flat major or D minor), and the time signature is common time (C). The tempo is marked 'Poco andante'. The lyrics are in Danish. The first system ends with a 'Ped.' marking and an asterisk. The second system also ends with a 'Ped.' marking and an asterisk. The third system includes a 'dim.' (diminuendo) marking and a 'p' (piano) dynamic marking. The piano accompaniment features various chordal textures and melodic lines, including some triplets and slurs.

2. Lig-ger end hun bleg paa Sot-te - sen - gen, E - ders Mo - der un - der hvi - de Haar,

vox - er end der ej paa Blom-ster - en - gen no - gen Urt for hen-des Ba - ne - saar, Hjer - tet dog I

kan for ham ud - ø - se, som er Fa - der for de Mo - der - lø - se.

3.
Derfor jamrer Eder ikke saa,
dæmper, dysser ned de høje Klager!
I en Fader har at stole paa,
som gjør Alt; gjør kun, hvad ham behager;
skulde nu vel for hans egne Smaa
ej den bedste Faders Hjerte slaa!

4.
Eders Moder prøved mange Læger,
alt sit Gods hun har paa dem tilsat,
drak kun Sot af hvert et Sundheds-Bæger,
er af Kunsten uden Haab forladt;
men hos ham, til hvem hun blev opgivet,
er ej Død, men Kilderne til Livet.

5.
Søstre kjære! mon I ikke veed,
hvad os trøste kan i al vor Kummer?
Om endog i Dødens kolde Sved
Øjet brister, Tungen slet forstummer,
Hjertet nymmer dog: Var Jesus her,
ej hun døde, som blev Herren kjær!

6.
Sid da op, du alderstegne Kvinde!
brug til Krykker dine Døttre smaa!
Kan et Skridt du kun fra Sengen vinde,
Herren brat dig skal for Øjne staa;
rører du blot Sømmen af hans Klæde,
karsk igjen du rejser dig med Glæde.

45.

KORAL.*)

Largo.

p sostenuto

1. Hvad er Jor-dens Konge - kro - ner? hvad er Spir og Her - sker - stav? Hør! med Al - vor Sva-ret to - ner fra de
 2. „Lær af os, hvad Storhed vej - er! Spir og Kro-ne bar vi stolt; al den Magt, som Jor-den ej - er, i vor
 3. Gik vi dengang i vor Væl - de, gik vi dengang frem paa Rad, ej vi mægted paa en Næl - de selv at
 4. In - tet, In - tet med vi ta - ge af vor Høj - hed og vor Magt, fi - re Fjæ-le blev til - ba - ge, fi - re
 5. Stø - vets Born af os kan læ - re: En er mæg-tig, En er stor! Ham al - e - ne Pris og Æ - re som i

sost.

Ed. *

dø - de Kon - gers Grav.
 Her - sker - haand vi holdt.
 sæt - te blot et Blad.
 Fjæ - le er vor Pragt.
 Him - len saa paa Jord! " H. P. Holst.

p

m. d. *dim.*

* Af Kantaten ved Frederik VII's Bisættelse den 19. December 1863. (Oprindelig for Mandkor.)

46.

Andantino.

1. Jeg veed en Urt saa dej - lig og bold, som staar paa Mar - ken hin re - ne, hun spre - der sig ud saa

man - ge - fold med Blom - ster og si - ne smaa Gre - ne; nu er der kommen en Storm saa stor med Frost og Kuld' hin

stær - ke, har sla - get det Blom - ster ned til Jord, saa saa - re mit Hjer - te mon vær - ke.

2.
 Gud veed, hvad Sorg og Elendighed
 det Blomster mon' med sig drage
 den Tid, det faldt paa Jorden ned,
 det monne saa mangen Mand klage,
 som haver mist' baade Glæde og Lyst,
 Gods, Penning, Venner og Ære,
 og fanger igjen saa liden en Trøst,
 ihvor som de monne være.

3.
 O naadige Gud, almægtig og viis,
 som alle Ting haver i Haande,
 afvend det store Tugtens Ris,
 som hænger over disse Lande!
 Giv du vor Konning Lykke og Mod,
 sine Fjender at overvinde,
 at Danmarks Folk maa komme paa Fod
 og rettelig sig besinde!

47.

GIV TID!

Poco Andante.

1. I Sne staar Urt og Busk i Skjul, det er saa koldt der - u - de; dog
 2. Giv Tid, giv Tid! den nyn - ner glad og ry - ster de Smaa - vin - ger. Giv
 3. Giv Tid! og Li - vets Træ bli'er grønt, maa Fro - sten det end ku - e. Giv
 4. Giv Tid! og Aan - dens Vin - ter - blund skal fly for her - lig Som - mer. Giv

mf *p* *p* *sosten.*

syn - ger der en lil - le Fugl paa Kvist ved fros - ne Ru - de.
 Tid! og hver en Kvist faar Blad. Giv Tid! hver Blomst ud - sprin - ger.
 Tid! og hvad du drøm - te skjønt, du skal i Sand - hed sku - e.
 Tid! og bi paa Her - rens Stund! for - vist hans Frel - se kom - mer!

smorz.

p *p* *smorz.* *mf* *p* *smorz.*

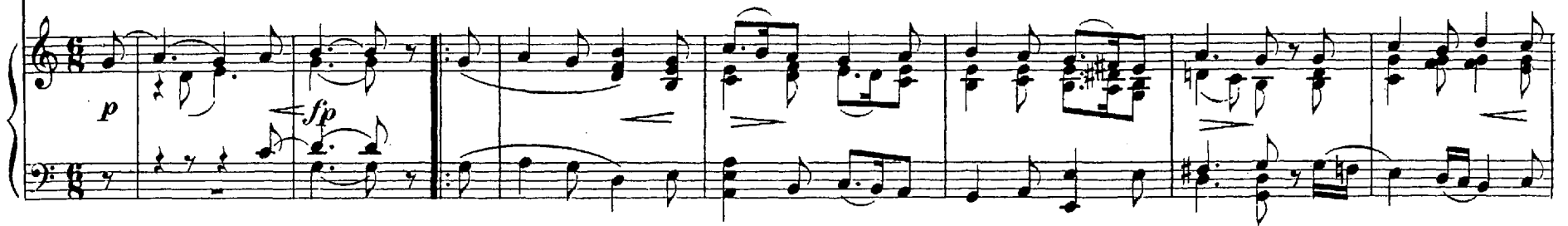
B. S. Ingemann.

48.

Andantino.

1. Guds Søn han kom fra Him - len ned, som Bro - der til de Spæ - de, han ly - ste o - ver
 2. Guds Søn i - gjen til Him - mels foer, hvor e - vig han har hjem - me, sin Me - nig - hed paa
 3. Guds Søn med Aan - den vir - ker frit paa Jor - den al - le - veg - ne og ska - ber Hjer - te

Jor - den Fred, ind - bød til Him - lens Glæ - de! Hans Navn, hans Navn er Je - sus Kri - - stus!
 den - ne Jord han kan dog al - drig glem - me. Hans Navn, hans Navn er Je - sus Kri - - stus!
 ef - ter sit hos al - le si - ne Eg - ne. Hans Navn, hans Navn er Je - sus Kri - - stus!

N. F. S. Grundtvig.†

49.

Andante con moto.

p *legato* 1. Hø - rer du Rø - sten,

Raa - bet fra Ø - sten, hvor So - len op staar, og i Lov - san - gen Hjer - te - Gjenklan - gen til

sent Gyl - den - aar! *p* *smorz.*

2.

Himmerigs Skjalde
Julebud kalde
den Røst under Sky,
som i det Lave
Edens Guds - Have
mon herlig forny!

3.

Spørger du Røsten,
hjemfødt i Østen,
useet paa sin Vej,
Røsten dig svarer,
klart aabenbarer:
„Din Frelser er jeg.“

4.

Ren og ublandet
ton over Vandet,
Gjenfødelsens Røst!
Stumhed giv Mæle,
dødfødte Sjæle
den evige Trøst!

5.

Ton over Bordet
gjennem Livs-Ordet,
Forklarelsens Røst,
Aandelivs-Kjødet,
Vinen og Brødet,
de Levendes Lyst!

6.

Himlene sjunge:
Jesus, vor Tunge,
vort Lys og vort Liv,
han med sin Fader
aldrig aflader
at tale Guds „Bliv“

N. F. S. Grundtvig.*

50.

Moderato. *mf* *risol.*

f 1. Dybt for - ned - res skal En-hver, som sig selv op - høj - er;

højt op - høj - es skal En-hver, som sig selv ned - bøj - er; *p* det er Bør - ne - Lær - dom fin, *cresc.*

mf som vor Her - re kal - der sin, *sp* har og klart be - seg - let. *f* *p*

2.

Sønnen i Guds Herlighed
var sin Faders Lige,
vilde dog i Ydmyghed
til os Smaa nedstige,
hente os fra Afgrund op,
løfte os til Livets Top,
Himmel-Bjergets Tinde.

3.

Hører dog den Stores Ord,
alle Smaa hernede!
Hvem der paa sin Moderjord
Jesus vil tilbede,
uden Løn ham for en Bøn
skjænker Guds enbaarne Søn
med sig Livets Krone!

4.

Dertil i sit Billed skabt
Gud har Mand og Kvinde,
dertil, i sig selv fortabt,
Sjælen Raad kan finde
i vor Herres Tro og Daab,
i Guds barnets Abba-Raab
og Gudsbordets Manna!

5.

Thi med ham, som fra Guds Favn
sig til Muld nedbøjed,
ved hans Ord og i hans Navn
bliver højt ophøjet
Hver, som i hans Barnedaab
dukker ned med Tro og Haab,
saa sig selv forneder!

N. F. S. Grundtvig.†

51.

Allegro moderato.

1. Her - rens Røst, Her - rens Røst var o - ver Van - det,
 2. Her - rens Røst, Her - rens Røst var o - ver Sto - vet,
 3. Her - rens Røst, Her - rens Røst er o - ver Van - det,
 4. Her - rens Røst, Her - rens Røst er dulgt i Bøn - nen
 5. Her - rens Røst, Her - rens Røst er o - ver Bør - det

Her - rens Røst med Aand og Liv, Her - rens Røst og in - tet An - det var det sto - re
 da han skab - te Mand af Muld, al - drig vor - der o - ver - dø - vet Ef - ter - klan - gen
 Her - rens Røst i Daa - bens Ord, Her - rens Røst og in - tet An - det i - gjen - fø - der
 af vor Her - res e - gen Mund, æ - sker barn - lig Naa - de - Løn - nen for hans Dyd af
 i sin Kraft og Her - lig - hed, i sin Fyl - de der Livs - Or - det som Guds Man - na

sost.

Ska - ber - Bliv, der - af skin - ner Sol og Maa - ne, der - af Sky og Bøl - ger blaa - ne,
 un - der - fuld, klart den to - ner fra vor Tun - ge, naar som Men - ne - sker vi sjun - ge:
 Liv paa Jord, Nyt - aars - Li - vet af Guds Naa - de, Kri - sten - Li - vet, Daa - bens Gaa - de,
 Hjer - tens Grund, for hans Kjær - lig - hed til Si - ne, for hans Kors og for hans Pi - ne,
 dryp - per ned, Kjær - lig - hed og Sand - hed sam - men ny - des der med Lyst og Gam - men

dolce
p

1. - 4. 5.

der - af blom - strer Mark og Eng!
 „I Guds Bil - led skab - tes vil!“
 Sa - lig - he - dens vis - se Pant!
 for hans dy - be Yd - myg - hed!
 som Guds Vin og Him - lens Brød!

N. F. S. Grundtvig.

1. - 4. 5.

dim.
cresc.
smorz.

52.

Poco andante.

1. Ly - set og Li - vet er Tvil - lin - ger bol - de, Dæ - den al - e - ne kan
 2. Ly - set og Li - vet, som de er til - sku - e, mø - des hver Mor - gen, naar
 3. Ly - set og Li - vet, som trø - ster i Vaan - den, det er Guds Naa - des det
 4. Ly - set og Li - vet, hvor Tunger - ne glø - de, Fød - sels - dag hol - de hver

skil - le dem ad; Ly - set fra o - ven og Li - vet i Trol - de kun til hin - an - den bær dø - de - ligt Had,
 So - len op - staar, yn - digst, naar højt un - der Him - me - lens Bu - e Lær - ken sig svin - ger og Tril - ler - ne slaar;
 le - ven - de Ord, det er gud - dom - me - lig Søn - nen og Aan - den, Hjer - ter - nes El - sker og Trø - ster paa Jord;
 U - ge paa Jord: Søn - dag det var, de op - stod fra de Dø - de, Søn - dag det var, de med Aan - den ned - foer,

for de til-hø - re to fjendt-li - ge Ri - ger, som i al E - vig-hed In - gen for-li - ger: Him - mel og Hæl - ved med
 rig - tig her-ne - de, som Glan - sen og Var-men, mø - des de dog kun i Men - ne - ske-Bar - men og paa de glø - den - de
 og hvad end Dø - den ad - skil - ler her-ne - den, de kun ad - skil - tes Lang-Fre - dag for - le - den, kun da den En - baar - ne
 Søn - dag det var, da de sam - men paa Jor - den van - dred fra Ø - sten i Vest og til Nor - den, Lys - Dag og Liv - Dag er

dim. *p*

Ed. *

Sand - hed og Løgn, Him - mel og Hæl - ved med Sand - hed og Løgn.
 Tun - ger i Mund, og paa de glø - den - de Tun - ger i Mund.
 op - gav sin Aand, kun da den En - baar - ne op - gav sin Aand.
 in - gen som den, Lys - Dag og Liv - Dag er in - gen som den! *N. F. S. Grundtvig*

p *p* *p*

53.

Andante.

mp

1. Vor Al - der - doms Trøst og Støt - te - stav, det er den Aand al -
 2. Trods Fjen - der - nes bit - tre Ynk og Spot, han veed det saa at
 3. Saa graa - ner da kun, I gu - le Haar, og køl - nes, Som - mer.
 4. Lad vis - ne da kun som Græs og Løv, af - fal - de som Blom - ster.

*p**legato**m.d.*

e - ne, som Frel - se - ren os til Trø - ster gav med kla - re Ord og
 ma - ge, Guds Me - nig - hed har det lyst og godt paa si - ne gam - le
 da - gel yd - my - ger os kun, I Ef - ter - aar! I skal os vel be -
 bla - de al Her - lig - hed, som op - randt af Støv og glim - red paa Gyn - ge -

re - ne, med Li - vets Ord af Her - rens Mund, med Tro - ens Ord af
 Da - ge: et him - mel - kjær - ligt Bru - de - sind, i Hjer - tet Fred og
 ha - ge; thi mens det Gam - le tæ - res hen, da blom - strer Nyt der
 sta - de! Ved Li - vets Flod, i Kor - sets Læ, med Blomst og Frugt staar

dim.

dim.

Hjer - tens Grund, med Kjær - lig - he - dens Glæ - de.
 Smil paa Kind, Guds Pa - ra - dis for Øj - e!
 op i - gjen, som vin - de kan og va - re.
 Li - vets Træ midt i Guds - Pa - ra - di - set!

N. F. S. Grundtvig:†

54.

Andante.

1. O, du Guds Lam! med Korsets Skam, du bar al Verdens Synder, der -

Ed. * Ed. *

p

fra al Trøst begynder; mis - kun - de - lig, mis - kun - de - lig for - barm du dig!

dim.

2.

O, du Guds Lam!
 med Korsets Skam,
 du bar al Verdens Synder,
 dermed al Fred begynder;
 [:af Kjærlighed :]
 giv os din Fred!

3.

O, du Guds Lam!
 med Korsets Skam,
 du bar al Verdens Synder,
 derfra vort Liv begynder;
 [:vor Død til Trods :]
 opliv du os!

N. F. S. Grundtvig.

55.

Moderato.
mp sost.

1. Kristi Kir-kes Alder-dom vi flit-tig maa be-tæn-ke, Alders Brøst og den paa-kom og truer at for-kræn-ke, i

den-ne Ver-dens sid-ste Tid, da Fjen-den bru-ger al sin Flid, med Vold og Magt og Ræn-ke! *smorz.*

2.

Du dog loved, Herre from!
at støtte og at bære
Kirken i sin Alderdom,
hvor graa hun saa mon være,
og holde saa for hende Vagt,
at Helveds Porte ej faar Magt;
det gjælder og din Ære!

3.

Brudgom, Herre! Gud forvist!
o hør, hvad vi begjære!
Udfri din Brud, trods Fjendens List
og Vold og Kjætter-Lære!
Lad Trøsten gro i Grandens Dal!
Hjemfør din Brud til Himlens Sal
til evig Fryd og Ære!

N. F. S. Grundtvig.†

56.

Moderato, quasi andante.

1. Hvem skal jeg klage mit sor-rigfuld Mod? -Her-re Gud trø-ste dem, som er
 2. Stor Svag-hed ha-ver til-sla-get mig, -Her-re Gud trø-ste dem, som er
 3. Du si-ger: Kom hid, kommer hid til mig, -Her-re Gud trø-ste dem, som er
 4. Jeg vil E-der læ-ske og kvæ-ge vel, -Her-re Gud trø-ste dem, som er

mf *p* *mp*

Ed. * Ed. *

ban-ge! Jeg klager for Gud, han kan bedst raade Bod. Thi at Sorgen hun tvinger saa Man-ge!
 ban-ge! -min e-ne-ste Tilflugter, Her-re, til dig! Thi at Sorgen hun tvinger saa Man-ge!
 ban-ge! -some-re be-sværed' e-len-de-lig! Thi at Sorgen hun tvinger saa Man-ge!
 ban-ge! -jeg er Eders Hjælp til Liv og Sjæl. Thi at Sorgen hun tvinger saa Man-ge!

fp *dim.*

p *fp* *dim.* *mf* *p smorz.*

H. Chr. Sthen.

*) Takterne 6-8 og 11-13 oprindeligt for blandet Kor.

57.

Andante con moto.

1. O, lad din Aand nu med os væ - re, vor Je - sus Kri - stus, Her - re sød, saa Bør - ne - ne, vi til dig
 2. Vi ef - ter dig dem her op - kal - de, o, laddem i dit Navn op - staa! om end de snub - le, ej de
 3. Er Lø - bet langt, lad dem ej mat - tes! graa - hærdet Tje - ner kom i - hu! Er Lø - bet kort, lad ej dem
 4. O, skriv dit Navn i de - res Hjer - te, og de - res i din høj - re Haand, saa de med dig har Fryd og

bæ - re, maa dø - bes til din Sej - er - Død!
 fal - de, men fa - re fort og Maa - let naa!
 fat - tes en Plads, hvor hjem - me selv er du!
 Smer - te til - fæl - les i den Hel - lig - aand!

N. F. S. Grundtvig.*

58.

VUGGESANG.*)

Andantino.

1. Sov sødt, Barnlil - le! lig ro - lig og stil - le! saa sø - de - lig sov, som Fug - len i Skov, som Blom - ster - ne blunde i
 2. Sov sødt, Barnlil - le! lig ro - lig og stil - le, og nyn paa det Navn med Na - den i Favn, al Jor - den til Sa - lig - hed

En - gel Gud Fa - der har sagt: staar, Eng - le, paa Vagt, hvor mi - ne de Smaa er i Sen - gel
 gi - vet! Nyn: Je - sus er min, saa favr og saa fin, min Je - sus er Ly - set og Li - vet!

N. F. S. Grundtvig.*
smorz.

*) Til Johan Peter Hartmann, paa hans Daabsdag den 8. Juni 1873.

59.

Quasi allegretto.

1. Fug-len har Re - de, og Ræ - ven har Grav, Sneglen bær Hu - set paa Ryg-gen, Stodde-ren han har kun Po-se og Stav,
 le - der om Lej - et og Lyk - ken; saa gaar vor Her-re med Naa-dens Ord hus-vild og fat-tig omkring paa Jord.

2.

Hvem skulde tænkt, at fra Himmerigs Fryd
 selv sig fornædred vor Herre,
 for med sit Ord, som er Himmerigs Lyd,
 blandt os at glæde de Færre,
 mens hos de Fleste paa viden Jord
 Utak kun faas for gode Ord.

3.

Men hvor han banker paa Port og paa Dør,
 altid med Ordets Guldhammer,
 der kommer Glæde, som aldrig kom før,
 ind i de Mildes Lønkammer;
 der gaar til Hjerter med Englelyd
 Naaden og Freden med Himlens Fryd.

4.

Sammen de vandre i Frelserens Navn,
 Jesus, den Kristus! de kvæde;
 sødt hviler Sønnen i Faderens Favn!
 svare Guds Engle med Glæde,
 saligt det Hus, hvori han indgaar!
 der er det evige Livs Nytaar!

N. F. S. Grundtvig:†

60.

Andante con moto.

1. Var jeg en Stjer - ne, som tind - ren - de gik højt o - ver Fol - ket og Fug - le - nes Hæ - re,
men u - den Var - me og ven - li - ge Blik: kjed blev jeg snart af den is - kol - de Æ - re.

2.

Var jeg et Fjeld med alt Guld i mit Skjød,
kunde paa Issen jeg Skyerne bære,
men dog af Alt ingen Glæde jeg nød:
tom var min Rigdom, og tung var min Ære.

3.

Var jeg et Hav med den dybeste Grund,
klar som et Spejl, og al Jorden omfavned,
mangled dog Øje og Øre og Mund:
Alt, hvad der glæder mit Hjerte, jeg savned.

4.

Var jeg en Fugl med de dejligste Fjer,
skarpeste Blik og den lifligste Stemme,
men ligegyldig ved Alt, hvad der sker:
øj kunde Lyst jeg af Livet fornemme.

5.

Var jeg en Blomst med den sødeste Lugt,
ren og uskyldig med Lilieblade:
spildt kaldte jeg dog et Liv uden Frugt,
svindende bort uden Spor fra sit Stade..

6.

Er jeg en Mand, der som Blomsten maa dø,
og mon desværre jeg Døden forskyldte, -
Menneske-Livet paa Tidshavets Ø
mageløst dog er i Kraft og i Fylde.

7.

Et jeg kun savner: det Almagts Bliv,
som sætter Kronen paa Livet og Glæden;
men naar jeg havde det evige Liv,
gjerne alt Andet jeg gav dog isteden.

8.

Betlehems-Barnet, i Krybberum lagt!
lade med dig vi os føde og svøbe,
da skal det ses, som dit Forbud har sagt,
du kan og vil med den Helligaand døbe.

9.

Da har vi Stjerne, og da har vi Fjeld
fælles med dig, som øj Tider forandre,
da, om end Stormene hvine i Kvæld,
dristig med dig vi paa Havet tør vandre.

10.

Da synger himmelsk for os under Ø
Fuglen, som fandt i dit Palmetræ: Hvile:
„Eders er Livet, I aldrig skal dø,
frit kan med Jesus ad Mærket I smile.“

11.

Da har til Blomst vi den evige Trøst,
som dufter sødt, om end Øjnene briste;
da modnes Livstræets Frugt i vort Bryst,
saa kun vor Helsot ved Døden vi miste.

12.

Tungemaal, Stammer og Folk paa Guds Jord!
vaagner og frydes ved Menneske-Livet!
Eder med Betlehems-Barnet: Guds Ord,
Glansen og Glæden for evig er givet.

N. F. S. Grundtvig:+

61.

Poco andante.

1. Guds Eng-le har Barn Je - sus bragt, det var ved Nat-te - ti - de, og Himlen stod med
 2. Hver Gang med Tak for Da - genlang sig lukker Bar-nets Øj - e, nu sen-de vil sin

Stjer-ne-pragt i Glan-til hver en Si - de, og sødt det klang i Eng-le-sang, i Eng - le - sang: Guds Kjær-lig-
 Eng-le-sang Barn Je-sus fra det Høj - e! Da klin-ger ind i Bar-ne-sind, i Bar - ne - sind: Guds Kjær-lig-

hed er født paa Jord, er født paa Jord, Guds Kjær-lig-hed er født paa Jord!
 hed er født paa Jord, er født paa Jord, Guds Kjær-lig-hed er født paa Jord! *L. Budde.*

62.

JULESANG.

Moderato.

1. Drag ind, drag ind, du høje Gæst! drag ind og hold din

Julefest i glade Barne hjerter; lys op, lys op i hver en Vraa, lys op for Store som for Små med

Gledens høje Kjærlig-ter!

smorz.

2.
Bred ud, bred ud din Frelserfavn,
bred ud din Naade, dæk hvert Savn
med Kjærlighedens Kaabe;
stig ned, stig ned til Hjertets Bund,
stig ned og gjør et Perlefund
i Angertaarens Draabel!

3.
Del ud, del ud med gavmild Haand,
del ud din Fred, hin Liljevaand
fra Paradisets Have!
Fang op, fang op hver Smertens Pil,
fang op hver Braad, og skjænk et Smil
hvert Barn i Julegave!

4.
Dal ned, dal ned som Nattens Dug,
dal ned som Sneens hvide Fnug
og kvæg os med din Manna!
Drag ind, drag ind til os med Fred,
drag ind paa Sangens lette Fjed
og tag vort. Hosianna!

Adolf Langsted.

63.

AFTENSANG.

Moderato.

mf *mp*

1. Nu fol - der jeg Haand og Tan - ke til Tak for den svund - ne Dag; nu sky - der min Bøn en Ran - ke mod Him - me - lens Stjer - ne - tag.

2. Nu lukker jeg Dør og Øje og stænger al Verden ud; jeg har en Ven i det Høje, ham skikker jeg Længselsbud.

3. Nu bøjer jeg Knæ og Hjerter og giver mig Gud i Vold; jeg slukker fuldtryk min Kjerte: Gud Herren er Sol og Skjold.

Ped. *

Adolf Lungsted.

64.

EN MODERS SANG.

Moderato.

1. Mit Barn! du vox - er fra din Vug - ge, som fra din Leg paa

Mo - ders Skjød, du vox - er op til Savn og Suk - ke, du skal en - gang mit Øj - e luk - ke for

e - vig til, naar jeg er død.

2.

Du voxer fra din Moders Tanker,
som fra dit Ridt paa Faders Knæ; -
se til, at du dig stedse ranker
som Vedbend fast til Korsets Planker,
for Verdens Storme lunt i Læ.

3.

Du flyver snart fra Hjemmets Rede,
du træder snart din Barnesko;
dog jeg skal stedse for dig bede,
thi voxer du dig stor hernede,
vox aldrig fra din Barnetro!

4.

Mit Barn! vox fra den spæde Stammen
til at bekjende rent Guds Navn,
vox daglig ud af Syndehammen,
vox gennem Modgang op til Amen,
fra Herrens Fod til Herrens Favn!

Adolf Ljungsted.

65.

AFTENSANG.

Moderato.

mf

1. Hver Liv-sens Stund, som Gud dig gav, er værd at skjøn-ne paa, gaa

i din Seng som i din Grav, da skal du glad op - staa.

2.

Til Natten Sjæl og Sind bered
 som til din sidste Stund,
 da stiger Fredens Engel ned,
 og vier dig til Blund.

3.

Hils som en kjær, velsignet Gjæst
 hvert Glimt fra Østerlid;
 gaa til din Gjerning som til Fest,
 da kroner Gud din Id.

4.

Til Døden Sjæl og Sind bered
 som til en Langvejsfart,
 da skal i Gravens Dunkelhed
 du skue Maalet klart.

Adolf Langsted.

66.

Poco andante.

mp

1. Der er en hel - lig Læng - sel, som Je - sum fav - ne

poco cresc. *dim.*

maa; den bry - der gjen - nem Træng - sel, selv gjen - nem Mur og Stæng - sel for

frem til ham at naa.

p

Ed. *

2.
Skal end af Synd forkrænkes
dit unge, friske Mod,
skal Fod og Hjerte lænkes,—
selv vækbrudt kan du sænkes
ned for din Herres Fod.

3.
Skal Verdens Storme knække
dig som et Siv, et Straa,—
han dig en Haand vil række
og med hint Ord dig vække:
tag Korset op og gaal

4.
Og om de vorder træge,
de sidste tunge Fjed,—
dig Nattens Blund vil kvæge,
og Sjælens store Læge
vil skjænke dig sin Fred.

5.
Der er et stille Fængsel
ved Grædepilens Rod,—
did skal fra Jordens Trængsel
du sænkes med din Længsel
ned for din Herres Fod.

6.
Der gry'r en Morgenrøde
bag Gravens dunkle Nat,
der klinger dig imøde
hint Ord, som vækker Døde:
din Synd dig er forladt!

Adolf Langsted.

Allegro moderato.

1. Lov-syn-ger Her-ren, min Mund og mit In - dre! sjun-gen-de, Hjer-te, tag Aan-den i Fav-n!

To-ner-ne spil-le, som Stjerne-ne tin-dre, trindt om Je-ho-vas høj-hel-li-ge Navn! 2. Sjæl, kom i - hu, at hans Pris du for-kyn - der,

tid-lig og sent, for han e - vig er god, han, som for-la-der i Skok di - ne Syn - der, raader paa al din E - len-dig-hed Bod!

3.

Luskjøbt han har dig blandt HelvedesFanger,
kranser dig yndigt, som Kongen sin Ven,
skjænker dig Alt, hvad dit Hjerte forlanger:
Sol-Fuglen lig, bliver ung du igjen.

4.

Højt, som til Himlen der findes fra Jorden,
voxe vor Herre lod Naaden i Hast,
langt, som fra Syden der maales til Norden,
skilte fra os han vor Skam og vor Last.

5.

Menneske-Liv er som Græssets i Enge,
Blomsten vi ligne fra Isse til Fod:
Stormene hvine, og Bladene hænge,
visnet, man veed ikke mer, hvor den stød.

6.

Evigheds-Blomst derimod er din Naade,
fryder dem alle, som frygte din Magt,
bliver end sent deres Afkom til Baade,
som holde hardt ved dit Bud og din Pagt.

7.

Herren, vor Herre, han troner i Himlen,
Enevolds-Konge er han overalt;
Stjernernes lig er om Højsædet Vrimslen,
Høvdinge-Skaren, blandt Tjenere talt.

8.

Lovsynger Herren, hans Værker i Klynge,
Verdener alle, thi Riget er hans!
Glæd dig, min Sjæll! til for evig at syng
Skaberens Pris, hvor han troner i Glans!

Efter Davids 103. Psalme.— N. F. S. Grundtvig.+

68.

Poco andante, lamentoso.

1. Kom, Hjer-te, tag dit Reg-ne - bræt, skriv op dit Li-ves Da - ge, se til, at du kan
 2. Vel lø-ber Ti-den ha - stig hen og bli-ver e - vig bor - te, men det vil kom-me
 3. Be - tænk, be-tænk, hvor ha - stig gik de an - dre Naadens Da - ge! Hvad om der ej var
 4. Fald ned med yd - myg Hjer-tens Bod for Naa-dens høj - e Tro - ne, og bed, at Gud for

p cresc. *p legato* *p*

sandse ret og tæn-ke lidt til - ba - ge! Hvad har du gjort de man-ge Aar, du har i Ver-den le - vet? Tænk,
 vist i - gjen, hvad du i Ti-den gjor - de, naar Gud en-gang til Dom-men vil den gan-ske Ver-den san - ke, og
 Øj - e - blik for dig nu mer til - ba - ge? Men er der og en li - den Stund for dig end - nu i - ven - te, da
 Je - su Blod vil la - de sig for - so - ne, at du her - ef - ter be - dre maa din Naa-des Tid an - ven - de og

p

sik - kre Sjæl, at Al - ting staar i Her-rens Bog op - skre - vet!
 der skal nøj - e sva-res til hver Gjer-ning, Ord og Tan - ke.
 tænk, du har saa stort et Pund og end saa li - den Ren - tel
 ved dit Li - ves Af - ten faa en god og sa - lig En - del

smorz. *p* *smorz.* *H. A. Brorson. +*

69.

TORNEROSE.

Moderato.

1. Her - re, Himme - rigs - bru - den ven - ter, sid - der for - tabt i dy - best Blund:
kom - mer snart den sig - ne - de Stund, da du dit Hjer - tes Kaar - ne hen - ter ud fra de dy - be Skyg - gers
Dal hjem til din ly - se Kon - ge sal!

2.
„Tornerose“ blev her hun kaldet,
hun som længes mod Daging sen,
stunget til Blods paa Syndens Ten,
er hun i Tryllesøvnen faldet,
syndebundet paa Haand og Fod,
Tornekrattet hun voxe lod.

3.
Herre, Himmerigsbruden bier,
bier paa Prinsen med Heltery;
snart han kommer med Glam og Gny,
baner sig flux med Sværdet Stier,
frem gennem Trylleskovens Mur
ind til sin Roses Tornebur.

4.
Kongesøn af Himmerigs Rigel
end i Lænker sukker din Brud,
snart for Sejrens signede Bud
Søvnen og Mørkets Magt maa vige.
Op til et goldtækt Brudehus
lyse dig tusind Stjerneblus.

Adolf Langsted.

70.

Poco allegretto.

mf *p* \langle \rangle 1. O himmelske Sa - lig - hed, Je - sus er min! ej læn - ger af Frygt jeg veed, Gud, jeg er
 din! For - vis - set om Frel - se jeg hæ - ver min Røst til Lov - sang for Naa - dens Vej, Tak for din
 Trøst! O, syng om hans *legato* Kjær - lig - hed, syng om hans Kjær - lig - heds frel - søn - de Magt! \langle \rangle *f*

2.

O himmelske Salighed, frelsende Blod,
 hvor sænker min Sjæl sig ned dybt i den Flod;
 dens rødmende Strømme har toet mig ren,
 til ej for Guds Aasyn var Plet eller Meen.

O, syng om hans Kjærlighed,
 syng om hans Kjærligheds
 frelsende Magt!

3.

O himmelske Salighed, Glæde fuldgod!
 hvert Sjælesaar læges ved Frelserens Blod,
 hvert sorgtyngt Hjerter kan hos ham faa Trøst,
 hver Taare aftørre han, grædt ved hans Bryst.

O, syng om hans Kjærlighed,
 syng om hans Kjærligheds
 frelsende Magt!

4.

Korsfæstede Jesus Krist, Pris være dig
 for Salighed her og hist, Naade for mig!
 Besejrende Døden, med Livet i Pagt,
 jeg lover din Kjærligheds frelsende Magt.

O, syng om hans Kjærlighed,
 syng om hans Kjærligheds
 frelsende Magt!

* *Ed.*

Af Sankeys Sange.

71.

Andantino.

sost.

1. Gak, un - der Je - su Kors at staa, hans sid - ste Ord at ag - te paa! Fra

Kor - sets Træ hans Naa - des Røst skal ly - de dig til Liv og Trøst. *dim.*

2.

Han først for sine Fjender bad:
„O, kjære Fader, dem forlad,
thi hvad de gjøre, veed de ej,
saa blinde gaa de Syndens Vej!“

3.

Han dernæst til sin Moder saae,
hvor jammerfuld hun monne staa:
„Johannes, tag dig hendes Sag
som Moders an fra denne Dag!“

4.

Den Røver, som sin Synd fortrød
og trøstede sig i Kristi Død,
for hannem brød han Syndens Brod
og gav i Paradis ham Lod.

5.

Det fjerde Ord var frygteligt,
og aldrig hørte Himlen Sligt:
„Min Gud, min Gud, hvi haver du
i denne Nød forladt mig nu!“

6.

„Jeg tørster,“ sagde han og fik
af Eddike saa besk en Drik.
Da lød hans Ord: „Det er fuldbragt!“
og bedre Ord blev aldrig sagt.

7.

Det sidste Suk, det sidste Raab
var fuldt af Livsens store Haab,
han sagde: „Fader, i din Haand
befaler jeg min Sjæl og Aand!“

Th. Kingo. +

72.

Poco moderato.

1. Skul-le vi vel al-le mø-des hist bag Jordan flo-dens Brus, med de Frel-ste fin-de

Bo-lig e-vig i vor Fa-ders Hus? Mø-des vi, mø-des vi paa den anden Si-de Floden, der hvor Jor-dens Nød og

Stor-me er til e-vigTid for-bi, er til evig Tid for-bi?

2.

Skal vi mødes hist i Staden,
som ved Livets klare Elv
er med Jaspis, Guld og Perler
bygget af vor Fader selv?

[: Mødes vi :]

paa den anden Side Floden,
der hvor Jordens Nød og Storme
[er til evig Tid forbi?:]

3.

Skal vi møde vore Kjære,
som her revs af vor Favn,
i Forklarelser dem skue,
kaldes mildt af dem ved Navn?

[: Mødes vi :]

paa den anden Side Floden,
der hvor Jordens Nød og Storme
[er til evig Tid forbi?:]

4.

Skal vi møde Herren, Jesus,
naar han henter hjem sin Brud,
skal vi sluttes i hans Arme
og for evig love Gud?

[: Mødes vi :]

paa den anden Side Floden,
der hvor Jordens Nød og Storme
[er til evig Tid forbi?:]

5.

Ja, om her vi ham vil lyde,
følge tro hans Hyrdespor,
da skal vi af Naade bænkes
ved hans kongelige Bord.

[: Da skal vi :]

mødes hist bag Dødens Vande,
der hvor Jordens Nød og Storme
[er til evig Tid forbi:]

Af Sankeys Sangt.

Moderato.

1. Jeg er frem-med, jeg er en Pil-grim, kun en Af-ten, kun en Af-ten bør jeg her. O, stands mig ik-ke, thi jeg vil føl-ge Guds Folk til Stridgjen-nem Ørk og Bøl-ge. Jeg er frem-med, jeg er en Pil-grim, kun en Af-ten, kun en Af-ten bør jeg her. *f* *p*

Ed. Ed. Ed. *

2.

Lammets Blod har mit Dørtræ tegnet,
 [: mig beseglet, :] jeg er hans.
 Jeg Syndens Surdejg ej mervil smage,
 afsted jeg haster, ser ej tilbage.
 Lammets Blod har mit Dørtræ tegnet,
 [: mig beseglet, :] jeg er hans.

3.

Til Hjemmet hisset mit Øje skuer,
 [: evig straalere :] Solen der.
 I Vandringslandet er mørkt og farligt,
 jeg falder ofte, forvildes snarligt.
 Til Hjemmet hisset mit Øje skuer,
 [: evig straalere :] Solen der.

4.

Fuldtro Hyrde! jeg barnlig beder:
 [: led og før mig, :] hvor jeg gaar,
 at frem jeg iler med dig for Øje,
 indtil jeg hviler i det Høje!
 Fuldtro Hyrde! jeg barnlig beder:
 [: led og før mig, :] hvor jeg gaar.

Svensk.

74.

Con moto.

f *p* *f* *p* 1. Vor Skole for i dag er endt, snart hjem vi van-dre nu; om

vi vor Tid har vel an-vendt, det veed, o Her-re, du. *f* *p* *f* *p* *smorz.*

2.

Oplys vort Blik, klar vor Forstand,
at vi maa rigtig se,
hvad os til Baade tjene kan
i Vel som og i Ve.

3.

Tag os ved Haand, og led vort Fjed
ind paa den smalle Sti;
thi ene du, det godt vi veed,
kan os fra Fare fri.

4.

Men styrer du vor Vej og Gang,
da skal vi samles hist
i Himmerige, hvor med Sang
vi love Jesus Krist.

N. P. Petersen.

75.

Con forza, ma moderato.

1. Naar han kom-mer, naar han kom-mer at sam-le Ju-ve-ler, *p*

f *f* *p* *marc.*

Detailed description: This system contains the first two staves of music. The upper staff is in treble clef with a key signature of one sharp (F#) and a common time signature. It features a melodic line with several slurs and dynamic markings of *f* (forte) and *p* (piano). The lower staff is in bass clef with the same key signature and time signature, providing a harmonic accompaniment with chords and moving bass lines. The lyrics are written below the upper staff.

risoluto

si - ne kjæ-re Dy-re-kjøb-te en-gang i sin Favn, da som Mor-ge-nens Stjer-ner de klart skulle

Detailed description: This system contains the third and fourth staves of music. The upper staff continues the melodic line from the first system, marked with *risoluto* (determined). The lower staff continues the accompaniment. The lyrics are written below the upper staff.

straa - le i hans Kro-ne for e - vig og pri-se hans Navn. *f* *f* *f* *p* v.s.

Detailed description: This system contains the fifth and sixth staves of music. The upper staff continues the melodic line, marked with *f* (forte) and ending with a *p* (piano) marking. The lower staff continues the accompaniment. The lyrics are written below the upper staff. The system concludes with the initials 'v.s.' (versus).

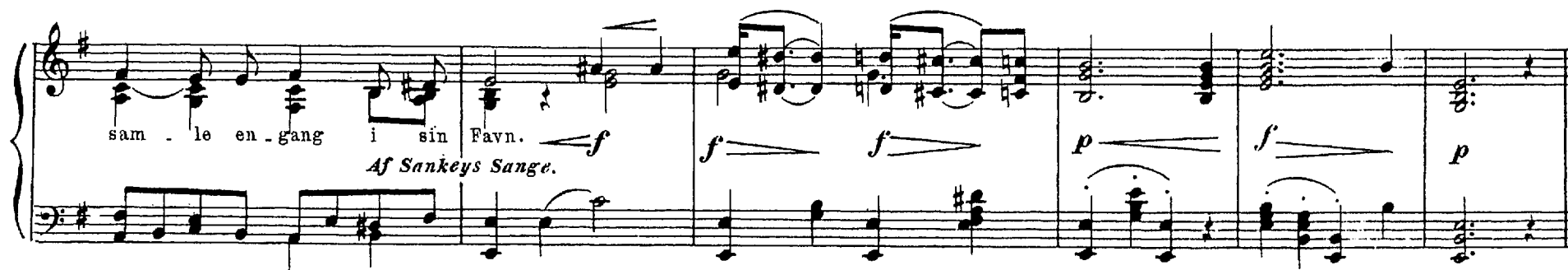

2. Til sit Ri-ge vil han sam-le hver Per-le, han ind - - vandt, *p* hver en Syn - der, som i Tro-en

marc.

fandt Fred i hans Favn. 3. Al-le Smaa-børn, som ham el-ske, den tro-fa-ste Frel-ser, som Ju-veler vil han

sam-le en-gang i sin Favn. *f* *f* *f* *p* *f* *p*

Af Sankeys Sange.

ed. *

76.

JULEAFTEN.

Poco andante.

1. Du dej - li - ge Ti - me i Stjer - ner - nes Glans med barn - li - ge Min - der i duf - ten - de Krans, med
 2. Det tind - rer og funk - ler i Gran - træ - ets Grønt, og Gre - ne - ne bug - ne, og Alt er saa skjønt! og
 3. Kom, lad os da ta - ge hver - an - dre i Haand og slyn - ge om Træ - et et le - ven - de Baand, og
 4. Barn Je - sus, Barn Je - sus i Fat - tig - mands Skjul, hav Tak, at du bragte den dej - li - ge Jull selv
 5. Barn Je - sus, o, lær os at bli - ve som du, saa yd - myg i Tan - ke, saa kjær - lig i Hu, vel.

Ped. * Ped. *

Klok - kernes jub - len - de Ki - men i Sky, vel - sig - ne - de Ti - me, vel - kom - men paa - ny!
 hvem er nu lil - le, og hvem er nu stor? Smaa - børn er vi al - le i jub - len - de Kor.
 træ - de med straa - len - de Øj - ne en Dans, og syn - ge vor Sal - me i Kjer - ter - nes Glans!
 laa du i Stal - den i Kryb - ben paa Straa, at vi maatte Plad - sen i Him - me - rig faa.
 sign os her - ne - de i Bør - ne - nes Tal, til Ju - len vi hol - de i Him - me - rigs Hall!

Vilhelm Gregersen.

Ped. *

77.

AFTENSANG.

Moderato.

sotto voce

1. Hver Fugl er bragt til Hvi - le, hver Vej og Sti for -
 Tak, for - di dit Øj - e var al - le - veg - ne
 sign dem al - le - sam - men, som staa vort Hjer - te
 dem, vi ik - ke kjen - der, trindt paa den vi - de

p *legato*

Ed. *

ladt, de stil - le Stjer - ner smi - le, det stun - der i - mod Nat; men midt i Mulm og
 med, i Da - gens Fryd og Møj - e, i Af - ten - stun - dens Fred; til - giv hver Synd og
 nær, og sig du selv dit A - men til Bøn - nen hos En - hver. Om no - get Ondt vil
 Jord, et stil - le Suk vi sen - der i Til - lid til dit Ord. Lad di - ne Eng - le

Ed. * Ed. *

Skyg - ger vi veed, paa hvem vi byg - ger, thi, Her - re, du os tryg - ger og vog - ter som en
 Ly - de, lad Je - su Fred os ny - de, og lad din Glæ - de by - de i vo - re Drømme
 fri - ste og Hjer - tet o - ver - li - ste, lad Mør - kets Sna - re bri - ste, styrk du En - hver i -
 træ - de, hvor Taa - rer Pu - den væ - de, og læ - re dem, der græ - de, et barn - ligt Fa - der -

dim.
p
 Ped. *

1.-3. 4.
 Skat. 2. Hav
 med! 3. Vel-
 sær. 4. For

- vor, et barn - ligt, et barn - ligt Fa - der - vor.

Vilhelm Gregersen.
mf *p*
 Ped. Ped. *

III.

BIBELSKE SANGE.

78.

ÆBRÆERNES UDGANG AF ÆGYPTEN.

Andante con moto.

1. Æ - gyp - ten var pla - get saa saa - re, men Fa - ra - o trod - sed end - nu: den

cresc.
stol - te, haard - nak - ke - de Daa - re kun føl - te for Yd - myg - hed Gru.

2.

Den Herre, som Israel frelste,
med Moses da sendte dem Bud;
han sagde til alle de Ældste:
„Jeg skal Eder hilse fra Gud.

3.

Et Lam skal for Husene bløde,
til Minde, til Tegn og til Bod,
Dørstolperne skal males røde
med Lammets uskyldige Blod.

4.

Døds-Engeløngaar gennem Landet
med Seglen ved Midienat:
hvor Stolpen er ikke blodrandet,
der blegner en Dødelig brat.

5.

Ægypten skal føle hans Vælde,
hvis Folk man paa Nakke har traadt:
alt Førstefødt skal det undgælde,
Afguderne blive til Spot.“

6.

Da blev der stor Jammer og Kvide,
alt Folket foer op med et Skrig,
og Farao fik det at vide,
der laa i hver Hytte et Lig.

7.

Da maatte hans Hovmod vel falde,
da bæved Stenhjertet i Bryst,
han Moses og Aron lod kalde,
han talte med skjælvende Røst.

8.

Han sagde: „Staar op nu saa fage,
og tager, hvad Eder hør til!
Med Fred af mit Land I uddrage,
at dyrke jer Gud, som I vill!“

9.

Med Sølv og med Guld og med Glæde,
de ved den Almægtiges Haand
uddroge fra Mørkhedens Sæde,
afrystede Trældommens Baand.

N. F. S. Grundtvig.†

79.

LOVGIVNINGEN PAA SINAI.

Andante risoluto.

1. Je - ho - va nedfoer fra det Høj - e og tal - te fra Si - na - is Top, som
Lyn var hans Dragt for hvert Øj - e, hans Røst var som Tor - de - nens Brag.

2.

Forneden stod Folket i Skare,
de bæved og Sinai med,
dem tyktes, det var med Livsfare,
de lytted til Guddommens Røst.

3.

Grandgivelig alle de hørte:
„Se, jeg er Jehova, din Gud,
som dig af Ægypten udførte;
paa fremmede Guder slaa Vrag!

4.

Det Navn, hvormed jeg mig har nævnet,
o, gjækkes dog aldrig med det!
for tænk ej, det bliver uhævnet
at spille med Guddommen Gjæk.

5.

Min Hviledag hellig du holde
hver Løverdag, kom det ihu;
med Tak dine Hænder du folde,
og hvile for Verdens Uro!

6.

Din Fader og Moder du ære!
Din Velfærd beroer derpaa,
saa skal du livsalig dig nære
i Landet, jeg Fædrene gav.

7.

Ej drage du Blod af din Næste!
Hans Ægteviv røre du ej!
Og stjæl ej, hvad han har til Bedste!
Og lyvingen Brøde ham paa!

8.

Misund ikke Fyrsten hans Rige,
ej Nogen hans Hus eller Gaard,
hans Hustru, hans Karl eller Pige,
hans Dyr eller Nogetsomhelst!“

9.

Guds Røst var som Himmelen's Torden,
med Klang dog som klare'st Basun,
med Gjenskrald det dundred i Jorden,
i Flamme stod Sinais Tind.

80.

DAVIDS SEJERS - SANG.

Moderato.

p

legato

1. Mel-lem Brø - dre kaldt den Lil - le, og der -

hjem - me yngst af Aar, van-dre-de i Vang jeg stil - le, vog-te - de min Fa - ders

Faar.

2.
Pønsende jeg gik og snitted,
fingernem, med Lyst til Sang,
paa en Strengelæg jeg hitted:
Harpe sær med Orgelklang.

3.
Til min Herre i det Høje
hvem mon haver det fortalt?
Skjult er Intet for hans Øje,
men hans Øre mærker Alt!

4.
Engelen, som han udsendte,
tog mig fra min Faders Faar,
saalved mig til Stort at vente:
Krone-Guld i Kongens Gaard.

5.
Var de smukke, var de høje,
Brødrene til Pogen kræng,
Naade fandt dog for Guds Øje
kun den lille Hyrdedreng!

6.
Siden voved jeg at møde
Jætten baade lang og bred;
han ved sine Guder døde,
banded mig i Helved ned!

7.
Sværdet af hans egen Skede
trak jeg dog og fældte ham;
Livet mistede den Lede,
Israel afstrøg sin Skam!

N. F. S. Grundtvig.

81.

JOHANNES DEN DØBER.

Andantino.

1. Der var paa Jord en Guds En - gel saa fin, som

Ly - net vor Her - res For lø - ber, men dog vor Næ - ste med Kjød og med Ben, og

det var Jo - han - nes den Dø - ber. Eng - le - ne pe - ge paa Je - sus. *fp* *pp*

2.
Det var en Lyst, naar han tog til sit Sprog
og taled med Englenes Tunge,
da kom der Liv selv i Stok og i Sten,
kom Ild der i Gamle og Unge.
Englene pege paa Jesus.

3.
Da blev der Vej mellem Himmel og Jord,
som maatte hvert Menneske høre:
Rødegulds-Broen fra Øst og fra Vest
sig hvælved som Himmelens Bue.
Englene pege paa Jesus.

4.
Det var Johannes, ved Strømmen han stod
og talte, saa Bolgerne lytted,
taled om Herren, som Herlighed sin
med Usselhed vores ombytted.
Englene pege paa Jesus.

5.
„Røsten, som raaber i Ørken, er jeg,
bereder ham Vej efter Evne:
synker, i Bjerge, i Dalenes Skjød!
vor Drot farer helst paa det Jevne.
Englene pege paa Jesus.

6.
Daaben i Vand gjør en Sjæl ikke ren,
paa Læberne spiller kun Voven,
Daaben i Aand er en Hemmelighed,
med den kommer Duen fra oven.“
Englene pege paa Jesus.

7.
Jesus fra Nazaret, ydmyg og from,
sig dybt for sin Engel nedbøjed,
Engelen rødmed som Rosen i Svøb,
Dugperlen stod klar ham i Øjet.
Englene pege paa Jesus.

8.
Ordet, som har sine Vinger beholdt,
udfløj da med Tonerne søde:
„Se!“ sagde Engelen, „se det Guds Lam,
som bærer al Jorderigs Brøde!“
Englene pege paa Jesus.

N. F. S. Grundtvig. +

82.

HERRENS FRISTELSE.

Con moto.

mp

1. Alt paa den vil-de He - de, der gik Ma - ri - as Søn, da mød-te ham den Le - de, som Mor-gen-stjer-nen skjøn.

mf

2.
„Er du Guds Søn, den Rene,
og dog i Hungersnød,
da sig til disse Stene:
Bliv I til Hvedebrød!“

3.
Hansvared brat den Milde:
„Tal ej om Hungersnød!
Guds Mund er Livets Kilde,
Guds Ord er Livets Brød.“

4.
„Er du Guds Søn, den Bolde,
da sturt dig trøstigt ud!
for dig jo bærer Skjolde
en Engleskare prud.“

5.
Vor Herre Alting vidste,
han svared: „Hvor det gaar,
du skal din Gud ej friste,
det ogsaa skrevet staar.“

6.
Da hviskede den Lede:
„Alt, hvad du ser, er mit,
men vil du mig tilbede,
velan, det Alt er dit!“

7.
Nu fik han Svar i Vrede:
„Fy Satan, pak dig bort!
Kun Gud maa vi tilbede,
det Bud er klart og kort.“

8.
Guds Engle Herren loved,
kom lad os juble med!
thi knust er Slangens Hoved
af Jesus, Kvindens Sød!

N. F. S. Grundtvig.†

83.

SIMON PEDERS KALD.

Allegro moderato.

The musical score is written for piano and voice. It consists of two systems of staves. The first system has a treble clef and a bass clef. The tempo is marked 'Allegro moderato' and the dynamic is 'mf'. The lyrics are: '1. Der sad en Fisker saa tan-ke-fuld og hør-te paa Herrens Ta - le: saa klang i Ø - ret ej Sølv og Guld, ej San-gen i Hav-frü -'. The second system also has a treble clef and a bass clef. The lyrics are: 'sa - le; paa Fi-skerkvasen vor Her-re sad, og Folk i Mængde som Blomstog Blad de lyt - ted i Land til Or - det.' The dynamic is 'smorz.'.

2.

„Nu, Simon!“ sagde Gud Faders Ord,
da Prædiken hans var ude,
„læg alle Aarer nu flux ombord!
dem lystre jo vel din Skude;
far ud paa Dybet og drag en Dræt!
det er paa Tiden, om jeg ser ret,
mig lyster med dig at følge!“

3.

„Ja, Læremester!“ han svared brat,
„det kunde vi godt behøve:
vi sled forgjæves den hele Nat,
dit Ord er og værd en Prøve!“
For Tvilv var Simon slet ikke fri,
men spejl, du Tivlver, dig smukt deril
han gjorde, som Herren sagde.

4.

Sin Dont han passed, og Vod han trak,
men fandt, det var over Magten:
hans Skude nikked, og Voddet sprak,
saa overhaands stor var Dragten;
da vinked Simon ad Venner tro,
og Fiskeladning fik Skuder to,
saa færdig de var at synke.

5.

Der Simon Fisker det Jærtegn saae,
da Jesus han faldt tilføde
og sagde: „Herre, du fra mig gaa,
jeg er ikke af de Gode;
o, laa jeg rolig kun under Muld!
Gud bedre mig! jeg er syndefuld;
nu falder det mig paa Hjerte.“

6.

Vor Herre saae til den Synder mildt
og sagde: „Vær kun ej bange!
jeg vil dig lære herefter snildt
lyslevende Folk at fange!“
„Hvad vil du, Herre! det er et Ord,“
saa raabte Simon og sprang fra Bord,
fra Alt, hvad end Sit han kaldte.

7.

Saa fulgte Simon vor Herres Kald,
hos Ordet gik han i Skole,
og Folk han fanged i Tusindtal,
de skinne nu klart som Sole,
og end er ikke paa Jord forbi
det store Menneske-Fiskeri,
som Herren og Simon grundede.

N. F. S. Grundtvig.+

84.

JAIRI DATTER.

Moderato.

1. Blomst kan vis - ne, før Sol ned - gaar, ud - sprun - gen i Mor - gen - rø - den:
 2. Paa sit An - sigt for Her - rens Fod, Ja - i - rus han bad i Nø - den:
 3. Fol - ke - stim - len var tæt og tvær, den brød sig kun lidt om Vaan - den;
 4. Snart gik Ryg - tet fra Mund til Mund, U - lyk - ker de spør - ges saa fa - ge,
 5. Græ - de - kvin - der om Baa - ren stod, men vist er, hvad Je - sus lo - ver:
 6. Je - sus gri - ber den kol - de Haand, det ly - der: „Sid op, min Pi - gel!“
 7. Ord der skal af det Jær - tegn gaa u - stand - set i Ver - den saa vi - de,

Ro - sen - blom - men paa tolv - te Aar, For - sæl - dre - nes Fryd, laa for Dø - den.
 „Hjælp i Naa - de, o Me - ster god! min E - ne - ste lig - ger for Dø - den!“
 sent det gik som til Jor - de - færd, mens Pi - gen hun op - gav Aan - den,
 Je - sus si - ger dog: „Tro du kun! med mig skal slet In - gen for - sa - gel!“ 1. 7. Det
 „Stil - le!“ si - ger han, „fat kun Mod, for død er hun ik - ke, hun so - ver!“
 Brat sig rej - ser med Liv og Aand et Rov fra de Dø - des Ri - gel!
 til af Gra - ven vi selv op - staa og jub - le ved Frel - se - rens Si - del!

cre - - scen - - do p smorz.
 hånd - te sig i Ka - per - na - um, hvor Frel - se - ren dvæ - led. N. F. S. Grundtvig +
 cre - - scen - - do p smorz. mf

85.

DEN LILLE ZAKKÆUS.

Allegretto.

1. Al Je - ri - ko saae vor Her - re, Zak - kæ - us sig løf - ted paa Taa; men han var saa lil - le des - vær - re, han

kun - de det ik - ke naa. Hil det Hus, hil det Hus, vor Her - re gjæ - ster! *p* *smorz.*

Ed. * *Ed.* *

Ed. * *Ed.* *

2.
Dog hurtig, saa sad han oppe
i et af de højeste Træ'r,
hans Hjerte det maatte hoppe,
nu saae han ham ganske nær.
[:Hil det Hus,:] vor Herre gjæster!

3.
Han gik som en Konge ophøjet,
skjendt Kronen ilæn han bar,
da løfted vor Herre Øjet
og sagde med Stemme klar:
[:Hil det Hus,:] vor Herre gjæster!

4.
„Zakkæus, skynd dig til Hjemmet!
idag vil jeg være din Gjæst.“
Den Tolder kom ned fra Gjemmet
i Fart, som han kunde bedst.
[:Hil det Hus,:] vor Herre gjæster!

5.
Og kaldtes han før den Rige,
nu var han det, kan jeg tro,
det vil jeg for Sandhed sige,
paa en Gang han græd og lo.
[:Hil det Hus,:] vor Herre gjæster!

6.
Han var vor Herre til Maade,
han gjorde sig selv ej god.
„Idag dit Hus times Naade,
du Skud af Abrahams Rod!“
[:Hil det Hus,:] vor Herre gjæster!

7.
Saa toned hans Guddoms-Tale
til Trøst for den Tolder arm;
hans Ord kan endnu husvale
en saaret Menneskebarm.
[:Hil det Hus,:] vor Herre gjæster!

8.
Thi Menneskens Søn, den Milde,
han siger idag som igaar:
„Jeg kom før paa Stier vilde
at søge fortabte Faar!“
[:Hil det Hus,:] vor Herre gjæster!

C. J. Brandt.

86.

KAMMERSVENDEN FRA MORLAND.

Moderato.

fp fp

1. Der sad en Svend i Blaa-mænds Land og tænkte paa, hvad

i de gamle Bøger han med Undren saae. „Og er du slig en Guds Gud, da

maa jeg bort, da maa jeg ud at kjen - de og til - be - de.

fp fp

2.
 Og han drog ud, og han drog hjem
 med Rejsen endt,
 hans Ansigt fra Jerusalem
 mod Syd var vendt.
 Han sad paa Vogn med Andagt stor
 og læste højt de høje Ord,
 Profetens dybe Tale.

3.
 „Til Slagterbænk de førte ham
 som spage Faar;
 han stille var som tavse Lam,
 naar Saxen gaar;
 hans Slægt er sær at tale om,
 og bort fra Angest og fra Dom
 fra Verden han optoges.“

4.
 Philippus ganger Vognen nær,
 nu taler han:
 „Forstaar du, hvad du læser der,
 du sorte Mand?“
 „O nej, sid op! udlæg det Alt!
 Har om sig selv Profeten talt,
 hvad eller om en Anden?“

5.
 O Blaamand, hvilket herligt Skin
 dit Øje har,
 mens Herrens Tjener trænger ind
 med Tale klar!
 Paa favre Ting vist Syn du fik,
 for Aandens Øje vist opgik
 en Sol i Østerlide.

N. F. S. Grundtvig.+

87.

Andante con moto.

mf *p*

1. Her-ren han sad paa Bjer-gets Top, Fol-ke-ne myl-red i Da-le,

Her-ren han vin-ked: Kom her op! her er den ret-te Hu-sva-le, Red-ning er her fra tran-ge Kaar,

p *mf* *p* *pp*

Bod fin-des her for Ba-ne-saar, Sa-lig-hed blomstrer som Ro-sen!

2.
 Fattigdom blev til Sølv og Guld,
 Sorgen til Trøst og Husvale,
 hvem der er mest i Sindet smul,
 faar overalt at befale,
 Hunger og Tørst, som kom fra Gud,
 blev til et dagligt Gjestebud,
 Trængselen ogsaa til Hvile.

3.
 Alle paa Bjerget synge lydt:
 Nu er det Gamle forældet,
 nu bliver daglig Alting nyt,
 badet i Saligheds-Vældet,
 Et kun fra Dalen varer ved,
 det er vor Guds Barmhertighed,
 født paa de evige Høje!

N. F. S. Grundtvig.

88.

Poco allegro.

f risol. 1. I Kvæld blev der ban - ket paa Hel - ve - des Port, saa dunder den rul - len - de Tor - den: He -

marc. *Ped. ** *Ped. **

*Ped. ** *Ped. ** *Ped. **

Jorden ned - sti - ger en Kæm - pe, han springer i Gry o - ver svæl - gende Dyb, for Graad selvi Hel - ved at dæm - pe. *f* *fz*

3.

Sig rejste de Fanger nu alle paastand,
men dog kun for dybt at nedknæle:
„Velkommen, velsignet, vor Frelsermand!“
det lød fra utallige Sjæle.

4.

Nu „Adam, hvor er du?“ blev hørt med en Røst,
som Lærkens en Pinsedags - Morgen;
da fødtes i Helved den evige Trøst,
sin Helsot fik Menneskesorgen.

5.

Da Eva tog Ordet, gik Frelseren nær,
og sagde: „Min Søn og min Herrel!
jeg ene det voldte, at vi ligge her,
for jeg lod mig daare, desværrel!

6.

Men est du den Sæd, mig blev lovet til Bod,
undfangen og født af en Kvinde,
da falder ej Moder omsonst dig til Fod,
forlades ej grusomt her inde.“

7.

Fra Sol - Øjne milde to Taarer nu faldt,
og underfuldt var det at skue:
med dejlige Farver i Krone - Gestalt
sig dannet om Eva en Bue.

8.

Saa kyssed sin Moder Guds Herligheds Glans,
til Under for alle de Døde,
og op stod, som Dronning, med Regnbue - Krans
skjøn Eva, som angred sin Brøde.

9.

Triumf blev der nu, hvor kun Graad hørtes før,
kun Død sad i Helved bedrøvet,
Cheruber oplod den forseglede Dør,
Skjoldvagten sig kasted i Støvet.

10.

Saa herlig opstod paa den tredie Dag
vor Frelser, uskyldig korsfæstet;
thi er det paa Jord nu en Saligheds - Sag:
Guds Søn haver Helvede gjæstet!

Angelsaxisk. — N. F. S. Grundtvig. †

89.

Moderato.

1. Til Him - mels foer den Æ - rens Drot, Æ - rens Drot, som gjor - de Alt paa

Jor - den godt. Hal - le - lu - ja, Hal - le - lu - ja! Hal - le - lu - ja!

Ed. Ed. Ed. *

2.
 Hvad er hans Navn, den Kæmpe skjon,
 Kæmpe skjon?
 Det Jesus er, Marias Søn?
 Halleluja, Halleluja!
 Halleluja!

3.
 Nu er opfyldt Kong Davids Sang,
 Davids Sang,
 hans Søn paa Tronen sig opsvang.
 Halleluja, Halleluja!
 Halleluja!

4.
 Han ved Gud Faders højre Haand,
 højre Haand,
 tilsender Støv den Helligaand.
 Halleluja, Halleluja!
 Halleluja!

5.
 Guds Engle stige op og ned,
 op og ned,
 med Folkets Sang og Kongens Fred.
 Halleluja, Halleluja!
 Halleluja!

6.
 Imorgen kommer han paany,
 han paany,
 med Straalekrans paa Himlens Sky.
 Halleluja, Halleluja!
 Halleluja!

N. F. S. Grundtvig.*

Oplysninger

om

naar Sangene ere komponerede, og hvor de
første Gang have været trykte.

Trospsalmen. 1877. — Liturgisk Musik af J. P. E. Hartmann
(Wilhelm Hansen). 1882.

I.

- 1-3. 1852. — A. P. Berggreen: Melodier til »Psalmebog til Kirke- og Hus-Andagt« (C. A. Reitzel). 1853.
- 4-6. 1860. — »Sendebrev til kristne Venner«, ved P. A. Fenger (C. G. Iversens Bogh.). 1861.
7. 1860. — 20 Melodier til Festpsalmer af N. F. S. Grundtvig, ved Joh. Chr. Kalhauge (Jacob Erslev). 1863.
8. 1860. — H. Rung: Tillæg til Weyses Koralbog, 2. Udgave (E. L. Thaarup). 1868.
9. 1861. — Som 7.
10. 1861. — Som 8.
11. Dansk Kirketidende, 1862.
12. 1862.
13. 20 Melodier til Festpsalmer (se 7). 1863.
14. Melodier til P. O. Boisens bibelske Sangbog, ved H. Nutzhorn [Mel. alene]. 1864. — Melodier til Nyt Tillæg til »Psalmebog for Kirke- og Hus-Andagt« (se 37-40). 1892.
15. 1864. — Melodier til Tillægget til »Psalmebog for Kirke- og Hus-Andagt«, udg. af Roskilde Præstekonvent ved Chr. Barnekow (Gyldendalske Bogh. og Th. Lind). 1878.
16. Dansk Kirketidende, 1866.
17. 1870.
- 18-20. 1873. — A. P. Berggreen: Melodier til Tillæg til »Psalmebog for Kirke- og Hus-Andagt« (C. A. Reitzel). 1873.
21. 1876.
- 22-25. 1876. — Melodier til Tillægget til »Psalmebog for Kirke- og Hus-Andagt« (se 15). 1878.
- 26-27. 1877. — Sammesteds.
28. 1879.
29. Dansk Kirketidende, 1881.
30. 1882. — Tidsskrift for Kirke-, Skole- og Folkesang, udg. af N. K. Madsen-Stensgaard og L. Nielsen, 3. Aarg. 1882.
- 31-33. 1886.
34. 1888.
35. 1890.
36. Melodier til Texter af »Solen i Siljedalen«, af J. P. E. Hartmann (Wilhelm Hansen). 1892.
- 37-40. 1892. — Melodier til Nyt Tillæg til »Psalmebog for Kirke- og Hus-Andagt«, udg. af Roskilde Præstekonvent ved Chr. Barnekow (Gyldendalske Bogh. og Th. Lind). 1892.
41. 1870. — Illustreret Tidende, 1871.
42. 1883. — Privat Tryk ved G. og A. Thalbitzers Sølvbryllup. 1883.

II.

43. Melodier til danske Sange med Piano, udg. som Pris-Kompositioner af Musikforeningen. 1838.
44. Bibelske og kirkehistoriske Smaasange af J. P. E. Hartmann, 1. Hefte (Horneman & Erslev). 1862.
45. 1863. — Kantate ved Frederik VII's Bisættelse, udg. af Studenter-Sangforeningen. 1868.
46. 1864.
47. 1866. — Album for Sang (Horneman & Erslev), 1. Aarg. 1867.
- 48-57. Aandelige Sange med Piano af J. P. E. Hartmann (Horneman & Erslev). 1871.
58. 1873.
- 59-60. c. 1886.
61. 1888. — »Juleroser« (Ernst Bojesen), 1888.
62. 1888. — »Børnenes Julegave« (Alfred Jacobsen), 1888.
63. 1889. — Sammesteds, 1889.
64. 1889. — Indre Missions Almanak (Miloske Bogh., Odense), 1890.
65. 1890. — Sammesteds, 1891.
66. 1891. — »Juleneg« (Miloske Bogh., Odense), 1891.

67. 1891. — Melodier til Grundtvigs Kirke-Psalmebog (Festpsalmer), udg. af V. Kalhauge, 3. Tillæg. 1893.
68. Som 36.
69. 1892. — »Juleneg« (se 66). 1892.
- 70-75. Melodier til Texter af Indre Missions Søndagsskole-Psalmebog, af J. P. E. Hartmann (Wilhelm Hansen). 1895.
76. 1896.
77. 1897. — »Hver 8. Dag« (Gyldendalske Bogh.), 4. Aarg. Nr. 11. 1897.

III.

- 78-80. 1860. — Melodier til N. F. S. Grundtvigs »Sangværk til den danske Kirke-Skole« (C. G. Iversens Bogh. og Karl Schönberg). 1870.
81. 1860. — Bibelske og kirkehistoriske Smaasange (se 44). 1862.
82. 1860. — Som 7.
- 83-86. 1860. — Som 81.
87. c. 1864.
88. 1891.
89. 1897.

INDHOLD.

Nr.	Side.	Nr.	Side.	Nr.	Side.			
32.	Aftensukket, Nattegraaden.....	38.	23.	Hos dig, o Jesus, sent om Nat.....	28.	64.	Mit Barn! du voxer fra din Vugge ...	76.
3.	Ak, som en Drøm er Manges Liv	9.	45.	Hvad er Jordens Kongekroner.....	54.	21.	Mit Hjerte gjøres mig bange.....	27.
85.	Al Jeriko saae vor Herre.....	102.	56.	Hvem skal jeg klage mit sorrigfuld Mod.	68.	75.	Naar han kommer, naar han kommer at samle Juveler....	87.
82.	Alt paa den vilde Hede.....	99.	77.	Hver Fugl er bragt til Hvile.....	90.	63.	Nu folder jeg Haand og Tanke.....	75.
84.	Blomst kan visne, før Sol nedgaar....	101.	65.	Hver Livsens Stund, som Gud dig gav.	77.	4.	Nu fryde sig hver kristen Mand.....	10.
9.	Blomstre som en Rosengaard.....	15.	49.	Hører du Røsten.....	58.	54.	O, du Guds Lam.....	66.
42.	Bøgen vejred bort sin Krone.....	48.	8.	Hør vor Helligaftens-Bøn.....	14.	17.	O Herre, forund mig Lise og Ro.....	23.
20.	Den store Mester kommer.....	26.	27.	I Jesu Navn.....	32.	70.	O himmelske Salighed, Jesus er min ..	82.
66.	Der er en hellig Længsel.....	78.	88.	I Kvæld blev der banket paa Helvedes Port....	105.	57.	O, lad din Aand nu med os være	69.
36.	Der er saa godt at bygge.....	42.	47.	I Sne staar Urt og Busk i Skjul.....	56.	13.	Op dog, Zion, ser du ej.....	19.
83.	Der sad en Fisker saa tankefuld.....	100.	73.	Jeg er fremmed, jeg er en Pilgrim....	85.	28.	O stærke Kriste, Menighedens Herre..	34.
86.	Der sad en Svend i Blaamænds Land.	103.	46.	Jeg veed en Urt saa dejlig og bold...	55.	12.	Paa denne Verdens Grænsemur.....	18.
81.	Der var paa Jord en Guds Engel saa fin.	98.	26.	Jeg venter dig, Herre Jesus, til Dom..	32.	72.	Skulle vi vel alle mødes.....	84.
31.	Det er et Under paa Verdens Ø.....	37.	79.	Jehova nedfoer fra det Høje.....	96.	43.	Sover sødt i hellig Fred.....	51.
62.	Drag ind, drag ind, du høje Gjæst....	74.	41.	Jert Hus skal I bygge paa Ordets Klippe- grund....	47.	58.	Sov sødt, Barnlille.....	70.
76.	Du dejlige Time i Stjernernes Glans ..	89.	15.	Julen har Englelyd.....	20.	44.	Stille, stille, Zions Døtre smaa.....	52.
34.	Dyb af Kjærlighed.....	40.	22.	Kjærlighed fra Gud.....	28.	1.	Stor er du, Gud! utalte Engles Hære.	7.
50.	Dybt fornedres skal Enhver.....	59.	33.	Klokken slaar.....	39.	24.	Søde Gud, din Engleskare.....	30.
14.	En Sædemand gik ud at saa.....	20.	68.	Kom, Hjerte, tag dit Regnebræt.....	80.	38.	Talsmand, som paa Jorderige.....	44.
30.	Forsamle dig, Zion, med Psalter i Mund.	36.	5.	Kommer, Sjæle dyrekøbte.....	11.	2.	Til Himlene rækker din Miskundhed, Gud....	8.
16.	Fred til Bod for bittert Savn.....	22.	18.	Kom, Regn af det Høje! lad Jorden oplives....	24.	89.	Til Himmels foer den Ærens Drot....	106.
59.	Fuglen har Rede, og Ræven har Grav.	71.	55.	Kristi Kirkes Alderdom.....	67.	39.	Uforsagt, hvordan min Lykke.....	45.
71.	Gak, under Jesu Kors at staa.....	83.	67.	Lovsynger Herren, min Mund og mit Indre....	79.	60.	Var jeg en Stjerne, som tindrende gik. Vi tro, vi alle tro paa Gud.....	72.
6.	Giv mig, Gud, en Psalmetunge.....	12.	52.	Lyset og Livet er Tvillinger bolde....	62.	53.	Vor Alderdoms Trøst og Støttestav ...	64.
25.	Gud Helligaand! opfyld med Lyst....	31.	80.	Mellem Brødre kaldt den Lille.....	97.	10.	Vor Herre han er en Konge stor....	16.
35.	Gud Helligaand, vor Trøstermand....	41.	40.	Midt igjennem Nød og Fare.....	46.	37.	Vor Herre kom til Jordans Flod.....	43.
61.	Guds Engle har Barn Jesus bragt.....	73.	7.	Mindes vi en fuldtro Ven.....	13.	29.	Vor Herre, til dig maa jeg ty.....	35.
48.	Guds Søn han kom fra Himlen ned...	57.	19.	Min Mund og mit Hjerte.....	25.	74.	Vor Skole for idag er endt.....	86.
69.	Herre, Himmerigsbruden venter.....	81.				78.	Ægypten var plaget saa saare.....	95.
87.	Herren han sad paa Bjergets Top....	104.						
51.	Herrens Røst var over Vandet.....	60.						
11.	Hil dig, vor Fane.....	17.						

